

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΛΗΦΘΕΝΤΑ ΚΑΤΑ ΤΑ ΕΤΗ 1967 ΚΑΙ 1968
ΕΞ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΕΤΗΡΙΔΑ, ΔΩΡΕΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣ

(Revue reçues pendant les années 1967 et 1968 par donations,
achat et en échange de l'Annuaire du Centre de Recherches du
Folklore Hellénique (ex Archives de Folklore))

Α΄. ΕΛΛΗΝΙΚΑ
(en langue grècque)

Ἄθηνᾶ. Σύγγραμμα περιοδικὸν τῆς ἐν Ἀθήναις Ἑπιστημονικῆς Ἑταιρείας. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. 69 (1966 - 1967).

Ἀρχεῖον Ὀρθοκροτοῦ Λαογραφικοῦ καὶ Γλωσσικοῦ Θησαυροῦ. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. 30 (1964), 31 (1965), 32 (1966), 33 (1967).

Ἀρχεῖον Πόντου. Σύγγραμμα περιοδικὸν, ἔκδοσις ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Ποντιακῶν Μελετῶν, ἐν Ἀθήναις, τόμ. 28 (1966).

Δελτίον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. 13 (1959), 14 (1960), 15 (1961), 16 (1962), 17 (1964).

Ἑλληνικά. Φιλολογικὸν Ἱστορικὸν καὶ Λαογραφικὸν Περιοδικὸν Σύγγραμμα. Ἐν Θεσσαλονίκῃ, τόμ. 18 (1964), 19 (1966), 20 (1967).

Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς. Περιοδικὸν ἀφιερωμένον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν Ἐπαρχιωτῶν. Πάτραι, τόμ. Α΄ (1960 - 1961), Β΄ (1962 - 1963), Γ΄ (1964 - 1965), Δ΄ (1966 - 1967).

Ἐπετηρὶς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν. Ἐν Ἀθήναις, ἔτ. ΛΓ΄ (1964), ΛΔ΄ (1965).

Ἐπετηρὶς Ἑταιρείας Κυκλαδικῶν Μελετῶν. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. Ε΄ (1965 - 1966).

Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὶς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. ΙΖ΄ (1966 - 1967).

Ἑπτανησιακὸν Ἡμερολόγιον 1962, 1963.

Ἔστιάς. Περιοδικὸν τῶν μαθητριῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Γυμνασίου Θηλέων Ἀμμοχώστου. Τεύχη 1 - 7 (1960 - 1967).

Θεσσαλικά Χρονικά. Ἑκτακτος ἔκδοσις ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 80ετηρίδος (1881 - 1961) ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς ἑνώσεως μετὰ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος. Ἀθήναι, 1965.

Θησαυρίσματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰνστιτούτου Βυζαντινῶν καὶ Μεταβυζαντινῶν Σπουδῶν. Βενετία, τόμ. 4 (1967).

Κρητικὴ Πρωτοχρονιά. Ἀθήναι, ἔτ. 1964, ἔτ. 1965.

Λαογραφία. Δελτίον τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφικῆς Ἑταιρείας. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. ΚΔ' (1966), ΚΕ' (1967).

Μακεδονικά. Σύγγραμμα περιοδικὸν τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Ἐν Θεσσαλονίκῃ, τόμ. 6 (1964 - 1965).

Μικρασιατικά Χρονικά. Τόμ. 13 (1967).

Νέα Ἑστία. Εὐρετήριον τόμων ΚΑ' - Μ' (1937 - 1946). [Ἀθήναι 1967].

Παρνασσός. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. Β' (1960), Γ' (1961).

Πελοποννησιακά. Ἀθήναι, τόμ. Ε' (1962).

Πελοποννησιακὴ Πρωτοχρονιά 1962, 1963, 1964.

Ρομελιώτικο Ἡμερολόγιο. Ἀθήνα, ἔτ. Γ' (1959), Δ' (1960), Ε' (1961), Η' (1962 - 1963), Θ' (1965), Ι' (1966), ΙΑ' (1967).

Σερραϊκά Χρονικά. Ἀθήναι, τόμ. 4 (1963).

Β' ΞΕΝΑ

(en langues étrangères)

Arts et Traditions Populaires, Année XIV (1966). Paris.

CL. MARCEL - DUBOIS, Le tambour - bourdon. Son signal et sa tradition (Τὸ τύμπανον - ἰσοκράτημα. Ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ παράδοσις του), σ. 3 - 16 + 12 εἰκ. ἐκτὸς κειμ. Συνδυάζεται διὰ πρώτην φοράν ὁ ὄρος τύμπανον καὶ ὁ ὄρος ἰσοκράτημα. Τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν πολυφωνίαν καὶ ἐφαρμόζεται εἰς ὄργανα διαρκοῦς ἤχου. Εἰς τὴν ἐκ παραδόσεως γαλλικὴν μουσικὴν ἔχουσαν συνδυασμὸν διπλῶν ὀργάνων, π.χ. αὐλοῦ - τυμπάνου ἐν Προβηγγία. Πλήν τῆς μελέτης τῶν ποικιλιῶν τῶν τυμπάνων καὶ τῆς ἱστορικῆς καὶ λαογραφικῆς τοποθετήσεως τοῦ tambour - bourdon, ἡ συγγρ. ἀναφέρει ἄλλους τύπους μεικτῶν ὀργάνων μὲ ἰσοκράτημα, ὡς εἶναι π.χ. ὁ ὄσκαυλος (τσαμπούνα) κ.ἄ. Ἡ μελέτη συνοδεύεται μὲ δύο δίσκους περιέχοντας μουσικὰ παραδείγματα. Εἰς αὐτὰ ἀποδεικνύεται ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἤχου ρυθμικοῦ τυμπάνου καὶ τοῦ bourdon (ἰσοκράτου), πού συνοδεύει τὸν αὐλόν.

MARCELLE BOUTEILLER, L'oeuvre et les collections folkloriques de Lionel Bonnemère (1843 - 1905) (Τὸ ἔργον καὶ αἱ λαογραφικαὶ συλλογαὶ τοῦ L. Bonnemère), σ. 17 - 42.

Δημοσιεύονται στοιχεῖα περὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου τοῦ L. Bonnemère, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἰδρυτῶν τῆς ἐν ἔτει 1866 ἐκδοθείσης Revue des traditions populaires καὶ συλλογεὺς 3.000 ἀντικειμένων, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ ἡμίση εἶναι λαογραφικά, σχετικὰ μὲ ἔθιμα τοῦ γάμου, τῆς λαϊκῆς λατρείας καὶ τῆς λατρικῆς. Μερικὰ ἐξ αὐτῶν ἀπεικονίζονται εἰς σχέδια καὶ φωτογραφίας ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ κειμένου τῆς μελέτης.

MARIE - LOUISE TENÈZE, Geneviève Massignon (1921 - 1966), σ. 241 - 243.

Νεκρολογία διὰ τὴν προῶρος ἀποθανοῦσαν Γαλλίδα λαογράφον G. Massignon.

MARIE-LOUISE TENÈZE, avec la collaboration de LAURENCE OFFROY, Bibliographie d'ethnologie française, σ. 381 - 462.

Année 15 (1967)

JEAN-MICHEL GUILCHER, Conservation et renouvellement dans la culture paysanne ancienne de Basse-Bretagne (Συντήρησης και ανανέωσις εις τὸν παλαιὸν ἀγροτικὸν πολιτισμὸν τῆς Κάτω-Βρετάνης), σ. 1 - 18.

Ἐξετάζονται ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ περιεχόμενον τοῦ λαϊκοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀγροτικῆς περιοχῆς τῆς Κάτω-Βρετάνης, ἀφ' ἑτέρου δ' αἱ δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ἀσκοῦν ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτό, τὸ σχεδιάζουν καὶ τὸ μορφοποιοῦν.

HENRI RAULIN, A propos de cérémonies agraires dans les Alpes du Nord (Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἀγροτικῶν τελετουργιῶν εις τὰς βορείους Ἄλπεις), σ. 101 - 118.

Ἡ μελέτη ἐνέχει πλὴν τοῦ λαογραφικοῦ καὶ ἐθνολογικὸν διαφέρον, διότι πρὸς ἀγροτικὰ ἔθιμα ἐορταστικῶν τελετῶν τῶν βορείων Ἄλπεων συγκρίνονται ἀνάλογα διαφόρων ἀνατολικῶν λαῶν.

MAURICE DE MEYER, Le diable d'argent. Evolution du thème du XVIe au XIXe siècle (Ὁ ἀργυροῦς διάβολος. Ἐξέλιξις τοῦ θέματος ἀπὸ τοῦ 16^{ου} μέχρι τοῦ 19^{ου} αἰ.), σ. 283 - 289.

Ἐξετάζεται τὸ παραδοσιακὸν εἰκονογραφικὸν θέμα περὶ τοῦ «ἀργυροῦ διαβόλου» μὲ σχέδια καὶ εἰκόνας.

MARIE-LOUISE TENÈZE avec la collaboration de LAURENCE OFFROY, Bibliographie d'ethnologie française 1966, σ. 346 - 424.

Δ. Β. Οἶκ.

Bulletin folklorique d'île-de-France, Nos 37 - 40, Paris 1967.

Σημειοῦμεν τὰ ἄρθρα: α) «Μπαλλέτον τῆς Αὐλῆς καὶ ἄσμα κατὰ τὸν 17^{ον} αἰ.» τοῦ S. Wallon (σελ. 1192 - 1193), β) «Λαογραφία καὶ λογοτεχνία» τοῦ M. Françon (σελ. 1230 - 1231). Εἰς τὸ β' τοῦτο ἀξιόλογον μελέτημα γίνεται λόγος διὰ τὸν Rabelais, τὸν Montaigne καὶ τὴν λαογραφίαν, διὰ τὰ ἐπικά ἄσματα καὶ τὸν Verlaine, τοὺς ἵπποτας χωρὶς ἵππους, τέλος δὲ διὰ τὸν Pascal καὶ τὴν λαογραφίαν.

Δ. Β. Οἶκ.

Fabula. Zeitschrift für Erzählforschung, hrsg. von Kurt Ranke, Berlin, Band 9 (1967).

KURT RANKE, Kategorienprobleme der Volksprosa, σ. 4 - 12.

Τίθενται καὶ ἐξετάζονται λεπτομερῶς καὶ ἐπιμελῶς βασικά προβλήματα τῶν διαφορῶν κατηγοριῶν τοῦ λαϊκοῦ πεζοῦ λόγου.

K. V. ČISTOV, Das Problem der Kategorien mündlicher Volksprosa nicht-märchenhaften Charakters, σ. 13 - 26 (ρωσιστί) καὶ 27 - 40 (γερμανιστί).

Εἰς τὴν μελέτην ταύτην συζητεῖται τὸ πρόβλημα τῶν κατηγοριῶν τοῦ προφορικοῦ πεζοῦ λόγου.

MAX LÜTHI, Urform und Zielform in Sage und Märchen, σ. 41 - 54.

Ἐξετάζονται ἡ πρωταρχικὴ μορφή καὶ ὁ μορφολογικὸς χαρακτήρ τῶν παραδόσεων καὶ τῶν παραμυθιῶν τοῦ λαοῦ.

ΜΙΗΑΙ ΡΟΡ, Aspects actuels et recherches sur la structure des contes, σ. 70 - 77.

Ἐκτίθενται σαφῶς καὶ μετ' ἐπιμελείας αἱ σήμερον ἐπικρατοῦσαι εἰς τὴν ἔρευναν ἀπόψεις, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν δομὴν τῶν λαϊκῶν διηγήσεων.

IULIAN KRZYZANOWSKI, Legend in Literature and Folklore, σ. 111 - 117.

Ἐξετάζεται ἡ παράδοσις ἐν γένει ὡς ἐμφανίζεται αὕτη ἐν τῇ λογοτεχνίᾳ καὶ ἐν τῇ λαογραφίᾳ.

HERMANN BAUSINGER, Bemerkungen zum Schwank und seinen Formtypen, σ. 118 - 136.

Ἐκτὸς τῶν σημαντικῶν παρατηρήσεων ἐπὶ τῶν εὐτραπέλων διηγήσεων, ἐξετάζονται καὶ οἱ διάφοροι μορφολογικοὶ τύποι αὐτῶν.

SIEGFRIED NEUMANN, Volksprosa mit komischen Inhalt, σ. 137 - 148.

Ἐξετάζεται εἰς γενικὰς γραμμὰς ὁ δημῶδης περὶ λόγος μὲ εὐτραπέλον περιεχόμενον.

LUTZ RÖHRICH, Das Verzeichnis der deutschen Totensagen, σ. 270 - 284.

Μὲ ἱστορικὴν ἀναδρομὴν εἰς τὴν μέχρι τοῦδε ἔρευναν ἐπὶ τοῦ θέματος ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει τὰ προβλήματα τὰ σχετικὰ μὲ τὸν Κατάλογον τῶν γερμανικῶν λαϊκῶν παραδόσεων. Ἡ μελέτη εἶναι ὑποδειγματικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς καὶ χρήσιμος εἰς πάντα ἐρευνητὴν τῶν παραδόσεων τοῦ λαοῦ.

CVETANA ROMANSKA, Sagen und Lokalitäten, die mit historischen Gestalten der bulgarischen Heldenlieder in Verbindung stehen, σ. 285 - 292.

Ἀξιόλογος ἐξέτασις τῶν παραδόσεων καὶ τῶν τοποθεσιῶν, αἱ ὁποῖαι συνδέονται μὲ ἱστορικὰς μορφὰς τῶν βουλγαρικῶν ἡρωικῶν τραγουδιῶν.

TONY BRILL, Der rumänische Sagenkatalog, σ. 293 - 302.

Τὸ ἄρθρον ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀκολουθηθεῖσαν μέθοδον καὶ εἰς τὸ διάγραμμα τῆς συντάξεως τοῦ Καταλόγου τῶν ρουμανικῶν παραδόσεων. Ἡ κατάταξις ἔχει ὡς ἐξῆς: α) παραδόσεις αἰτιολογικαί, β) μυθολογικαί, γ) θρησκευτικαί, δ) ἱστορικαί καὶ ε) ἀναφερόμεναι εἰς ἱστορικὰ καὶ τοπικὰ γεγονότα.

Δ. Β. Οἶκ.

Folklore, London, vol. 78 (1967).

L. V. GRINSEL, BARROW, Treasure in Fact, Tradition and legislation, σ. 1 - 38. (Οἱ θησαυροὶ τῶν προϊστορικῶν τύμβων, ὡς ἔχουν εἰς τὴν πραγματικότητα, τὴν παράδοσιν καὶ τὴν νομοθεσίαν).

Εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς μελέτης γίνεται λόγος περὶ τῆς ὑποστηρικθείσης ἀπόψεως ὅτι οἱ προϊστορικοὶ τύμβοι, ἰδίᾳ εἰς Βρεταννίαν, ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς ἀποθήκη φυλάξεως νομισμάτων καὶ ἄλλων θησαυρῶν. Ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ β' μέρος ἐξετάζονται διάφοροι παραδόσεις περὶ θησαυρῶν εἰς τύμβους. Εἰς τὸ γ' κεφάλαιον συζητεῖται τὸ θέμα τῆς ἐπιδράσεως τῆς πίστεως περὶ θησαυρῶν, ὑπαρχόντων ἐντὸς τύμβων, εἰς τὴν σχετικὴν νομοθεσίαν εἰς τὴν Σκανδιναυίαν καὶ Βρεταννίαν.

D. KENRICK, Three Gypsy Tales from the Balkans, σ. 59 - 60. (Τρία βαλκανικὰ Ἀθιγγανικὰ διηγήματα).

Ἐξετάζονται: 1) τὸ τραγούδι τῆς γεφύρας· 2) διατὶ ὁ ἄνθρωπος ζῆ ἕως τὰ 80;

3) διατί οι Έβραίοι και οι Αθίγγανοι είναι έχθροί. Η συλλογή του ύλικού τούτου ἐγένετο εἰς Βουλγαρίαν κατὰ τὰ ἔτη 1965 - 1966.

E. F. COOTE LAKE, *Folk Life and Traditions*, σ. 61 - 66. (Λαϊκή ζωὴ καὶ παραδόσεις). Ὁ συγγραφεὺς ἐκ διαφόρων περιστατικῶν τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν εἰς ἐφημερίδας συνέλεξε ἐνταῦθα ὅσα ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν λαϊκὴν ζωὴν καὶ τὰς παραδόσεις, ὡς ἐπὶ παραδ. ἐκ τῆς ἐφημ. Times τοῦ ἔτους 1966 τὰ ἐξῆς: 1) κόρη, ἡ ὁποία ἐφόρευσε ἐξ διὰ μαγείας· 2) κατάρα Voodoo ἐπὶ γυναικός, ἡ ὁποία ἀπέθανε· 3) δῶρα νεκρῶν πρὸς παιδιὰ κλπ., εἶτα δ' ἐκ τῆς ἐφημ. Daily Telegraph τοῦ ἔτους 1966: 1) κιβώτιον μαγίσσης τὸ ὁποῖον εὗρέθη εἰς παραλίαν τῆς κομητείας τοῦ Sussex· 2) Ἀραβες τοῦ Alamein οἱ ὁποῖοι εἶδον τὸ φάντασμα τοῦ Rommel κλπ.

RICHARD M. DORSON, *The shaping of Folklore Traditions in the United States*, σ. 161 - 183. (Ἡ δημιουργία τῶν λαϊκῶν παραδόσεων εἰς τὰς Η. Π. Α.).

Ἐξετάζεται ἡ δημιουργία τῶν λαϊκῶν παραδόσεων εἰς Η. Π. Α. ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀκολούθων παραγόντων: 1) τῆς ἐθνικῆς ἱστορικῆς παραδόσεως. 2) τῆς συγχρόνου βιομηχανίας τῶν μεταφορικῶν μέσων καὶ τῆς ἐπικοινωνίας τῆς μάζης. 3) τῶν θρησκευτικῶν αἰρέσεων καὶ τῶν κοινωνιῶν ἐνθα τὰ πάντα εἶναι κοινά.

CHRISTINA HOLE, *Superstition and Beliefs of the Sea*, σ. 184 - 189. (Προλήψεις καὶ δοξασίαι διὰ τὴν θάλασσαν).

Ἀναφέρονται διάφοροι προλήψεις καὶ δοξασίαι τῶν ναυτικῶν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ Σκωτίαν αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐμφάνισιν εἰς τοὺς οἰκείους τῶν πνιγνῶν ναυτικῶν, εἰς λέξεις ταμποῦ κλπ.

ELMA G. SUHR, *The Griffon and the Volcano*, σ. 212 - 224. (Ὁ γρύψ καὶ τὸ ἡφαιστειον).

Ὁ συγγραφεὺς ἔχων ὑπ' ὄψιν ἀρχαίας κυρίως πηγὰς ὑποστηρίζει τὴν ἄποψιν ὅτι ὁ γρύψ ἐχρησιμοποιήθη ὡς σύμβολον τοῦ ἡφαιστείου.

R. L. TONGUE, *Folksong and Folklore*, σ. 293 - 303. (Δημοτικὸ τραγούδι καὶ Λαογραφία).

Ἐξετάζονται τὰ ἄνθη, τὰ δένδρα, τὰ πτηνά, τὰ χρώματα, ἡ μαγεία καὶ τὰ φαντάσματα εἰς τὸ δημοτικὸ τραγούδι.

Vol. 79 (1968)

G. ZAMMIT-MAEMPEL, *The Evil Eye and the Protective Cattle Horns in Malta*, σ. 1 - 16. (Τὸ κακὸ μάτι καὶ τὰ προστατευτικὰ (ἀποτρεπτικὰ) κέρατα ἐν Μάλτᾳ).

Ἐξετάζεται ἡ σημασία τοῦ προχριστιανικοῦ ἐθίμου τῆς χρησιμοποίησεως ζεύγους κεράτων ὡς μέσου ἀποτρεπτικοῦ τῆς βασκανίας.

MARTIN RUVHEL, *Beowulf and Irish Battle Rage*, σ. 40 - 47. (Ὁ Beowulf καὶ τὸ Ἴρλανδικὸν πολεμικὸν μένος).

Παρατηρεῖται ὅτι τὸ πολεμικὸν μένος τοῦ ἥρωος Beowulf τῆς Ἰρλανδίας ἀπαντᾶται ὡσαύτως εἰς ὅλα τὰ ἔπη τοῦ δυτικοῦ κόσμου τῆς Εὐρώπης.

VIOLET ALFORD, *The Hobby Horse and Other animal masks*, σ. 121 - 134. (Τὸ προσωπεῖον (μάσκα) ἵππου καὶ ἄλλα προσωπεῖα ἀπὸ ζῶα).

Τὸ προσωπεῖον διαφόρων ζῴων (ἵππου, ἄρρενος ἐλάφου, μόσχου) ἐκ τῶν προχρι-

στιανικῶν χρόνων συνεχίσθη ὡς ἔθιμον κατὰ τὰς Ἀπόκρως ἢ τὴν Πρωτομαγιάν εἰς πολλὰς χώρας παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

MARGARET DEAN SMITH, *The Pre-disposition to Folklore*, σ. 161-175. (Ἡ προδιάθεσις πρὸς τὸν λαϊκὸν πολιτισμὸν).

Ἡ συγγραφεὺς ὑποστηρίζει ὅτι ἐνῶ αἱ λαογραφικαὶ ἐκδηλώσεις, ὡς τὸ παραμῦθι, ἡ μπαλλάντα καὶ τὰ ἄλλα δημοτικὰ τραγούδια, δὲν ἔχουν ἐθνικὰ σύνορα, ὅμως ἡ προδιάθεσις πρὸς τὸν λαϊκὸν πολιτισμὸν εἶναι ἀναποσπάστως συνδεδεμένη μὲ τὸ ἐθνικὸν αἶσθημα.

E. O. JAMES, *The tree of life*, σ. 241-49. (Τὸ δένδρον τῆς ζωῆς).

Τὸ δένδρον τῆς ζωῆς, ἡ μυθολογία περὶ αὐτοῦ καὶ αἱ ἀναπαραστάσεις του, ἔχουν ἀσκήσει σημαντικὴν ἐπίδρασιν εἰς πάσας τὰς κοσμογονικὰς καὶ ἔσχατολογικὰς θεωρίας, δοξασίας, ἔθιμα, ὡς καὶ εἰς τελετουργικὰς παραστάσεις.

VERONIKA BERRY, *Neapolitan charms Against the Evil Eye*, σ. 250-56. (Φυλακτὰ ἐν Νεαπόλει διὰ τὸ κακὸν μάτι).

Εἰς τὰ φυλακτὰ (φυλακτῆρια) τῆς Νεαπόλεως παρατηρεῖται ὑπὸ τῆς συγγρ. ἡ ἐπίδρασις κυρίως ἐκ τῆς ρωμαϊκῆς θεᾶς Diana καὶ ὁ προορισμὸς τῆς χρήσεως αὐτῶν α) εἰς ἐνηλίκους· β) εἰς παιδιά. Ἀπὸ ἀπόψεως δὲ μορφῆς διακρίνονται εἰς τὰ σχήματος ἵπποκάμπου καὶ Σειρήνος.

*Ανν. Γουήλ.

Journal of American Folklore, τόμ. 80 (1967).

VENETIA NEWAL, *Easter Eggs*, σ. 3-32 (= Πασχαλινὰ ἀυγά).

Ἐξετάζεται τὸ θέμα τῆς χρήσεως τῶν ἀυγῶν εἰς τοὺς μύθους διαφόρων λαῶν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, Ἰνδοὺς καὶ Ἑλληνας, (Ἡσιόδ. Θεογ., Ἀριστοφ., Ὀρφικοί), εἶτα εἰς νεωτέρους, τοὺς Φιλλανδοὺς κ. ἄ., περαιτέρω αἱ μαγικαὶ ιδιότητες αὐτῶν, ἡ ἰδέα τῆς Ἀναστάσεως (αὐγά παρὰ τοῖς χριστιανοῖς), ἡ χρῆσις αὐτῶν ὡς φυλακτῶν κλπ.

IULIUS E. HEUSCHER, *A Critique of Some Interpretations of Myths and Fairy Tales*, σ. 175-181 (Κριτικὴ εἰς μερικὰς ἐρμηνείας μύθων καὶ παραμυθιῶν).

ὑποστηρίζεται ὅτι τὸ φαινόμενον εἰς τοὺς μύθους καὶ τὰ παραμύθια ὡς παράδοξον, ὑπερβολικὸν καὶ παράλογον εἰς τὸν κόσμον τῶν προγόνων ἡμῶν καὶ εἰς τὸν τῶν σημερινῶν πρωτογόνων ὀφείλεται εἰς τὴν ἄγνοιαν τῆς ἐμπειρίας καὶ τῆς θεωρήσεως τοῦ κόσμου ὑπ' αὐτῶν.

ALAN LOMAX, *The Good and the Beautiful in Folksong*, σ. 213-235 (Τὸ Καλὸν καὶ τὸ Ὠραῖον εἰς τὸ δημοτικὸν τραγούδι).

Μελέτη περὶ τῆς σχέσεως μεταξὺ τοῦ προσαρμοσίμου (καλοῦ) καὶ τοῦ καταλλήλου (ὠραίου) εἰς τὸ δημῶδες ἔθνος καὶ τῆς ἀναζητήσεως τῆς ἐφαρμογῆς ταύτης εἰς τὴν συμπεριφορὰν τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν πολιτιστικὴν του ἐξέλιξιν.

A. SCHARBACH, *Folklore Scholarship in Bulgaria*, σ. 297-99 (Λαογραφικὰ ἔρευνα εἰς Βουλγαρίαν).

Τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Λαογραφίας εἰς Σόφίαν ἀναφέρεται ὅτι ἀσχολεῖται εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν λαϊκῶν διηγήσεων, τῶν μύθων, τῶν τραγουδιῶν, τῶν παροιμιῶν καὶ αἰνιγμάτων, τῆς ἐθνογραφικῆς ἱστορίας καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀνθρωπολογίας. Δημο-

σιεύματα αὐτοῦ μέχρι τοῦ 1970 ἔχουν προγραμματισθῆ τρεῖς τόμοι δημοτικῶν τραγουδιῶν. Ἐκ τούτων εἰς τὸν πρῶτον θὰ περιληφθοῦν 12 τραγούδια ἀπὸ τοῦ 14 αἰ., εἰς τὸ δεύτερον τὰ διηγηματικά τῆς περιόδου τουρκοκρατίας εἰς Βουλγαρίαν (ἐπὶ 517 ἔτη), εἰς δὲ τὸν τρίτον αἱ μπαλλάντες καὶ τραγούδια τῆς ἀγάπης. Ἐκδιδόμενα λαογραφικά περιοδικὰ εἶναι ἡ *Izvestia* (τόμ. 1-8), περιέχουσα μελέτας τῶν συνεργατῶν τοῦ Ἰνστιτούτου καὶ τὸ *Sbornik*, εἰς τὸ ὅποιον ἐκδιδόμενον ἐπὶ 70 ἔτη, ἔχουν δημοσιευθῆ μελέται, ἀναφερόμεναι εἰς τὰς ἐθνογραφικὰς σπουδὰς.

Vol. 81 (1968)

GEORGE LIST, *Toward the Indexing of Ballad Texts*, σ. 44-61 (Προσπάθειαι κατατάξεως τῶν κειμένων τῶν μπαλλαντῶν).

Ὁ συγγρ. τάσσεται ὑπὲρ τῆς μεθόδου κατατάξεως μὲ βάσιν τὸ δραματικὸν - ἀφηγηματικὸν εἰς αὐτὰς στοιχεῖον, ἢ ὅποια ἔχει ἤδη χρησιμοποιηθῆ ὑπὸ τῶν Child, Coffin καὶ Laws, ἀλλ' ὄχι συστηματικῶς. Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐν λόγῳ μεθόδου δέον νὰ γίνεται λεπτομερὴς σύγκρισις μεταξὺ ομάδων μπαλλαντῶν ὁμοίας πλοκῆς τοῦ θέματος, ὥστε δι' αὐτῆς νὰ ἀναζητηθῆ τὸ οὐσιῶδες στοιχεῖον, τὸ καὶ βασικὸν διὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ στήριξιν τῆς κατατάξεως.

AHMET E. UYSAL, *Street Cries in Turkey*, σ. 193-213 (Φωναὶ τῶν πλανοδίων ἐπαγγελματιῶν ἐν Τουρκίᾳ).

Ἐξετάζονται αἱ φωναὶ τῶν πλανοδίων ἐπαγγελματιῶν εἰς Τουρκίαν σχετικαὶ πρὸς τὴν ἄσκησιν τοῦ ἔργου των. Αὐταὶ δύνανται νὰ διακριθοῦν εἰς τὰς ἑξῆς κατηγορίας: α) τῶν πλανοδίων ἐμπόρων· β) τοῦ θυρωροῦ· τοῦ στιλβωτοῦ καὶ τοῦ ὄδηγοῦ αὐτοκινήτου (taxi)· γ) τοῦ τελάλη καὶ τοῦ μουεζίνῃ.

D. K. WILGUS and LYNWOOD MONTELL, *Clure and Joe Williams. Legend and Blues Ballad*, σ. 295-315 (Clure and Joe Williams. Μπαλλάντα τοῦ μύθου (ιστορίας) καὶ τοῦ Blues).

ὑποστηρίζεται ἡ θεωρία τοῦ Herbert Halpert ὅτι τὸ τοπικὸν δημοτικὸν τραγούδι εἶναι συνήθως τὸ πλέον ἀξιόλογον τραγούδι εἰς μίαν κοινότητα, πρὸς δὲ τονίζεται ὅτι ἡ ἔρευνα βάθους μιᾶς λαϊκῆς μπαλλάντας δύνανται νὰ ἔχη μεγίστην σπουδαιότητα εἰς τὴν κατανόησιν ἐνὸς λαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

*Anna Γουίλ

Journal of the International Folk Music Council, London, vol. XIX, 1967.

Τὸ τεῦχος εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὰς ἀνακοινώσεις τοῦ 18^{ου} ἐτησίου Συνεδρίου, τὸ ὅποιον ἐγένετο ἀπὸ τῆς 27^{ης} Ἰουλίου μέχρι τῆς 3^{ης} Αὐγούστου 1966 εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Γκάνας (εἰς Λέγκος Ἀφρικῆς). Πρόκειται διὰ τὸ πρῶτον ἐν Ἀφρικῇ συνελθὸν μουσικολογικὸν Συνέδριον. Εἰς τοῦτο ἔλαβον μέρος 90 μέλη ἀπὸ 34 χώρας.

Τὰ κύρια συζητηθέντα θέματα ἦσαν τὰ ἑξῆς:

1. Ἡ μετανάστευσις τῆς δημῶδους μουσικῆς καὶ ἡ ἐπίδρασις αὐτῆς εἰς τὸ μουσικὸν ὕφος καὶ τὸ περιεχόμενον του.

2. Πολυμερεῖς μέθοδοι εἰς τὴν δημῶδη μουσικὴν καὶ τοὺς χορούς:

α) Πολυφωνικαὶ καὶ πολυρυθμικαὶ μορφαὶ εἰς τὴν προφορικὴν παραδοσιακὴν μουσικὴν. β) Πολυφωνικαὶ καὶ πολυρυθμικαὶ μορφαὶ καὶ ἡ σημασία αὐτῶν εἰς τὸν χορὸν.

Κατά τήν διάρκειαν τοῦ ἐν λόγῳ συνεδρίου ἔγιναν αἱ κάτωθι ἀνακοινώσεις, συμ-
φώνως πρὸς τὰ προκαθορισθέντα ὡς ἀνωτέρω θέματα :

Ἡ μετανάστευσις τῆς δημῶδους μουσικῆς.

CATHERINE J. ELLIS, *Folksong migration in Aboriginal South Australia.* (Μετανά-
στευσις δημοτικῶν τραγουδιῶν εἰς τοὺς αὐτόχθονας πρωτογόνους λαοὺς τῆς Νοτίου
Αὐστραλίας), σ. 11 - 16.

EDITH GERSON-KIWI: *Migrating Patterus of melody among the Berbers and Jews
of the Atlas mountains.* (Μετανάστευσις προτύπων μελωδιῶν μεταξύ τῶν Μπαρ-
μπεριῶν καὶ τῶν Ἑβραίων τῶν ὀρέων τοῦ Ἄτλαντος), σ. 16 - 22.

GYÖRGY MARTIN, *Dance type in Ethiopia* (Χορευτικοὶ τύποι Αἰθιοπίας), σ. 23 - 27.

PAUL ROVSING OLSEN, *La musique africaine dans le gorf Persique.* (Ἡ ἀφρικα-
νικὴ μουσικὴ τοῦ Περσικοῦ κόλπου), σ. 28 - 36.

LUIS FELIPE RAMON RIVERA, *The Existence of inverted Reed Clarinets among
the Indian of the Goajira Peninsula.* (Ἐν αἰνιγμα μορφωτικῆς ἐξαπλώσεως. Ἡ
ὑπαρξίς ἀντιστρόφου κλαρίνου ἐκ καλάμου μεταξύ τῶν Ἰνδιάνων τῆς χερσονήσου
τῆς Goajira, κειμένης μεταξύ Βενεζουέλας καὶ Κολομβίας), σ. 37 - 41.

DARIUS L. THIÈME, *Three Yoruba Members of the Mbira-Sanza Family.* (Τρία μέλη
Γιορούμπα τῆς οἰκογενείας Mbira-Sanza), σ. 42 - 48.

Πολυμερεῖς μέθοδοι εἰς τὴν δημῶδη μουσικὴν καὶ τὸν χορὸν.

ISABEL ARETZ, *The Polyphonic chant in South America* (Τὸ πολυφωνικὸν ᾄσμα τῆς
Νοτίου Ἀμερικῆς), σ. 49 - 53.

D. BERTONOFF, *A Comparative Study of the Movement Accentuation of the body
in different nations* (Συγκριτικὴ μελέτη τῶν ρυθμικῶν κινήσεων τοῦ σώματος εἰς
διάφορα ἔθνη), σ. 53 - 54.

ERNST EMSHEIMER, *Georgian Folk Polyphony* (Γεωργιανὴ πολυφωνικὴ δημῶδης μου-
σικὴ), σ. 54 - 57.

Συνήθως συνδέομεν τὴν δημῶδη μουσικὴν μὲ τὴν ἀπλότητα. Ἡ δομὴ ὁμως τῆς
Γεωργιανῆς πολυφωνικῆς μουσικῆς εἶναι ἀπιστέυτως πολὺπλοκος, διαφέρει δὲ ἀπὸ
τὴν δημῶδη μουσικὴν τῶν ἄλλων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς, Ἀρμενίων, Περσῶν,
Τούρκων κ. ἄ.

Τὸ Γεωργιανὸν δημῶδες ᾄσμα ἐκτελεῖται ἀπὸ τρία φωνητικὰ μέρη. Θὰ ἦτο ἐνδια-
φέρον νὰ μελετηθοῦν αἱ σχέσεις καὶ ἡ ἀλληλεξάρτησις τῶν τριῶν αὐτῶν φωνῶν.
Πρέπει ἐπίσης νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ μουσικὴ τῆς Ἀνατολικῆς διαφέρει ἀπὸ τὴν
μουσικὴν τῆς Δυτικῆς Γεωργίας. Ἡ διαφορὰ ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι τὰ δημῶδη ᾄσματα
τῆς Ἀνατολικῆς Γεωργίας εἶναι ὁμόφωνα, ἐνῶ τὰ τῆς Δυτικῆς εἶναι ἄκρως πολυ-
φωνικά. Μία συγκριτικὴ μελέτη μὲ τὰ πολυφωνικά τραγοῦδια τῆς Β. Ἡπείρου θὰ
ἦτο ἐποικοδομητικὴ καὶ ἴσως νὰ συνέβαλε εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς προελεύσεως
τῆς πολυφωνικῆς ταύτης μουσικῆς, ἡ ὁποία μέχρι σήμερον παραμένει ἄγνωστος.

NICHOLAS M. ENGLAND, *Buschman Counterpoint* (Ἀντιστιξίς τῶν Βουσμάνων),
σ. 58 - 66.

AKIN EUBA; Multiple Pitch Lines in Yoruba Charal Music (Πολυφωνική χορωδιακή μουσική των Γιορούμπα), σ. 66 - 71.

FELIX HOERBURGER, Oriental Elements in the Folk Dance and Folk Dance Music of Greek Macedonia. (Στοιχεία ανατολικά εις τούς λαϊκούς χορούς και την δημόδη μουσικήν χορού της Ἑλληνικῆς Μακεδονίας). σ. 71 - 75.

Ὁ συγγραφεὺς φαίνεται ἀγνοῶν τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν γεωγραφικὴν ἐξάπλωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Εἰς τὴν περιοχὴν, μὲ τὴν ὁποίαν ἀσχολεῖται, κατοικοῦν Ἑλληνες ἀπὸ 3.000 ἐτῶν καὶ πλέον. Οὗτος, βασιζόμενος εἰς τὰ ὀνόματα ὀρισμένων χορῶν τῆς Μακεδονίας, παρουσιάζει αὐτοὺς ὡς τουρκικῆς προελεύσεως, ὡς γράφει π.χ. διὰ τὸν «σαμψουντέικο», τὸν «χασάπικο», τὴν «καραγκούνα», τὸν «μουσταφαμπέικο» κ. ἄ. Λέγει βεβαίως ὅτι «τὰ ὀνόματα τῶν λαϊκῶν χορῶν δὲν εἶναι κάτι τὸ σημαντικόν. Παντοῦ καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην τὰ ὀνόματα τῶν λαϊκῶν χορῶν μεταναστεύουν ἀπὸ χώρας εἰς χώραν». Ἄλλ' εἰς τὴν μελέτην του παρουσιάζει ὅλους τοὺς χορούς, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει, ὡς τουρκικούς, βασιζόμενος ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ ὀνόματα αὐτῶν. Ὁ συγγραφεὺς δὲν καταβάλλει καμμίαν προσπάθειαν, διὰ νὰ ἐξετάσῃ ἐθνομουσικολογικῶς τὴν προέλευσιν τῶν χορῶν αὐτῶν. Τὸ ὅτι ἡ πόλις Σαμψοῦς εὐρίσκεται εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν τὸ θεωρεῖ ἀρκετόν, διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὸν «σαμψουντέικον» χορὸν ὡς τουρκικόν, ἀποσιωπῶν ὅτι ἡ ἐν λόγῳ πόλις ἦτο ἑλληνικωτάτη ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ 1922, ἢ ὅτι ὁ «χασάπικος» εἶναι ὁ χορὸς τῶν «μακελλάρηδων» τοῦ Βυζαντίου καὶ οὐχὶ ὁ «kasaphanası» τῶν Τούρκων. Ἄγνοεῖ ἐπίσης ὅτι οἱ ἀναστενάρηδες χορεύουν καὶ τραγουδοῦν ἄσματα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀκριτικοῦ κύκλου. Τὸ γεγονός δ' ὅτι ἀνάλογοι ἐκδηλώσεις ἀπαντοῦν καὶ εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Βουλγαρίαν καὶ εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν δὲν ἀποδεικνύει ὅτι «δὲν πρόκειται περὶ ἑλληνικοῦ ἔθιμου».

Δὲν ἔχομεν τὴν πρόθεσιν νὰ ἀνασκευάσωμεν τὴν μελέτην τοῦ Hoerbuger, ἀλλ' εἶναι ἐκπληκτικόν ὅτι ἓνας ἐπιστήμων τῆς ἀξίας του ἀγνοεῖ τὰς μελέτας διακεκριμένων μουσικολόγων παλαιῶν καὶ νέων, οἱ ὅποιοι ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ δημόδης μουσική τῶν Βαλκανικῶν λαῶν, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἕως εἰς τὴν Οὐγγαρίαν, βασίζεται εἰς τοὺς τρόπους καὶ τοὺς ρυθμοὺς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ ὅτι αὕτη ἔχει ὑποστῆ καὶ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἑλληνικῆς βυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς. Τὸ ὅτι δ' ὑπάρχουν εἰς τὸν τομέα αὐτὸν ἀλληλεπιδράσεις τῶν διαφόρων λαῶν αὐτὸ εἶναι ἀναμφισβήτητον. Εἰς τὸν ἐπιστήμονα ἐθνομουσικολόγον ἐνοπόκειται νὰ τὰς μελετήσῃ καὶ νὰ τὰς ἐντοπίσῃ.

ATTA ANNAN MENSAH, The Polyphony of Gyiil-gu, Kudzo and Awautu Sakumo (Ἡ πολυφωνία τῶν giil-gu), σ. 75 - 79.

J. H. KWABENA NKETIA, Multi-Part Organization in the Music of the Gogo of Tanzania (Πολυμερῆς ὀργάνωσις εἰς τὴν μουσικὴν τῶν gogo τῆς Tanzania), σ. 79 - 88.

DAVID RYCROFT, Nguni Vocal Polyphony (Φωνητικὴ πολυφωνία τῶν Nguni), σ. 88 - 103.

Vol. XX (1968)

Τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ ὡς ἄνω τόμου (1968) εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὸ δέκατον

ἔνατον Συνέδριον, τὸ ὁποῖον συνήλθεν εἰς τὸ Kursaal τῆς 'Οστάνδης Βελγίου ἀπὸ τῆς 28ης 'Ιουλίου μέχρι τῆς 30ης Ἀυγούστου 1967. Παρευρέθησαν 113 μέλη ἀπὸ εἴκοσι τρεῖς χώρας τῆς Εὐρώπης, τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς.

Κύρια θέματα ἦσαν :

1) Γενικὴ ἰδέα καὶ ἐφαρμογὴ τῆς δημώδους μουσικῆς καὶ τῶν χορῶν εἰς τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα.

2) Τεχνικὴ (μέθοδος) τῆς μελέτης τῆς δημώδους μουσικῆς.

3) Τρόπος ἐκτελέσεως τοῦ δημώδους ᾄσματος, τῆς ὀργανικῆς μουσικῆς καὶ τοῦ χοροῦ. Κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ Συνεδρίου ὁ Paul Collaer ἀπέτισε φόρον τιμῆς εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀποθανόντος τὸν Μάρτιον τοῦ 1967 προέδρου τοῦ Συμβουλίου, μεγάλου Οὐγγρου συνθέτου Ziltan Kodaly. Ἀκολουθῶς ἐγένοντο εἰς τὰ πλαίσια τοῦ πρώτου θέματος, αἱ κάτωθι ἀνακινώσεις :

MAUD KARPELES, *The Distinction between Folk and Popular Music.* (Ἡ διάκρισις μεταξὺ δημώδους καὶ λαϊκῆς μουσικῆς), σ. 9 - 12.

Συμφώνως μὲ τὸν προσωρινὸν ὄρισμόν, ὅστις υἰοθετήθη ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τὸ ἔτος 1951 εἰς São Paulo, «Δημῶδες μουσικὴ εἶναι τὸ προῖον μιᾶς μουσικῆς παραδόσεως, τὸ ὁποῖον διαδίδεται διὰ μέσου τοῦ προφορικοῦ λόγου. Οἱ συντελεσταί, οἱ ὅποιοι διαμορφώνουν τὴν παράδοσιν ταύτην εἶναι : 1) ἡ συνέχεια, ἥτις συνδέει τὸ παρὸν μὲ τὸ παρελθόν. 2) Παραλλαγáι, αἵτινες πηγάζουν ἀπὸ τὴν δημιουργικὴν παρόρμησιν τοῦ ἀτόμου ἢ τῆς ομάδος. 3) Ἐπιλογὴ ἀπὸ τὴν κοινότητα, ἡ ὁποία καθορίζει τὴν μορφήν ἢ τὰς μορφάς μὲ τὰς ὁποίας ἡ μουσικὴ αὕτη δύναται νὰ ἐπιζήσῃ».

Ὁ ὄρισμός οὗτος δὲν καλύπτει ὅλας τὰς πλευράς τοῦ προβλήματος καὶ χρῆζει ὀρισμένων συμπληρώσεων. Θὰ ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ διάκρισις μετὰ μὲν μουσικῆς καταγεγραμμένης καὶ μουσικῆς ἀγράφου, ἀλλὰ καὶ πάλιν κάθε μουσικῆ, ἡ ὁποία δὲν ἔχει καταγραφῆ, δὲν εἶναι πάντοτε δημῶδες.

FRITZ BOSE, *Traditional Folksong and «Folklore» Singers.* (Παραδοσιακὰ δημῶδη ᾄσματα καὶ «λαϊκοὶ» τραγουδισταί), σ. 17 - 21.

Λέγεται ὅτι τὸ δημῶδες ᾄσμα ἔχει ἀποθάνει. Ἐὰν μὲ τὸν ὄρον «δημοτικὸν τραγοῦδι» ἐννοοῦμεν ὅ,τι ὁ Gottfried Herder, ὁ δημιουργὸς αὐτῆς τῆς λέξεως εἶχε κατὰ νοῦν, τότε θὰ πρέπει νὰ δεχθῶμεν πράγματι ὅτι τοῦτο ἔχει ἀποθάνει εἰς τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς Εὐρώπης. Ὁ Herder ἀπεκάλει δημῶδες ᾄσμα «τὸ ἀληθινόν, τὸ χαρακτηριστικὸν τραγοῦδι ἑνὸς λαοῦ» καὶ τὸ διέκρινε σαφῶς μετὰ μὲν τῆς μπαλλάντας τοῦ δρόμου, τοῦ ἐντέχνου τραγουδιοῦ καὶ τῶν λαϊκῶν δημιουργημάτων τῶν μορφωμένων τάξεων.

RADMILA PETROVIĆ, *The Concept of yugoslav Folk Music in the Twentieth Century.* (Γενικὴ ἄποψις τῆς δημώδους μουσικῆς τῆς Γιουγκοσλαβίας κατὰ τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα), σ. 22 - 25.

Ἀναφερομένη ἡ συγγραφεὺς ὄχι μόνον εἰς τὰς παλαιὰς χειρογράφους συλλογὰς ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς σημερινὰς ἐρεῦνας εἰς τὴν ὑπαιθρον τῆς Γιουγκοσλαβίας, συμπεραίνει ὅτι ἡ δημῶδες ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ μουσικὴ κατὰ τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα

άκολουθεῖ τὰς παραδοσιακὰς παλαιὰς αὐτῆς μορφάς. Οἱ κάτωθι μουσικολογικοὶ γενικοὶ χαρακτηρισμοὶ ἐπεξηγοῦν πλέον συγκεκριμένως τοὺς λόγους τῆς ἐπιβιώσεως ταύτης: 1) Ἡ μὴ συγκεκρισμένη μουσικὴ κλίμαξ, οὐσιῶδες στοιχεῖον τῆς δημώδους μουσικῆς, ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖ μικρὸν ἀριθμὸν φθόγγων (ambitus) μὲ μικρὰς μελωδικὰς βαθμίδας χωρὶς μεγάλα διαστήματα. 2) Μόνον ἀπλᾶς μετατροπὰς συναντῶμεν, καὶ τοῦτο σπανίως εἰς ἐλαχίστας μόνον περιοχάς. 3) Ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων εἰς τὰς περισσοτέρας περιοχὰς τῆς Γιουγκοσλαβίας τραγουδοῦν ἄνευ συνοδείας μουσικῶν ὀργάνων. 4) Ὑπάρχουν δύο εἰδῶν ρυθμοί: α) Οἱ τοῦ ἐλευθέρου ρυθμοῦ, ὡς εἶναι πολλαὶ ἀργαὶ μελωδίαὶ τῶν ὀρεινῶν περιοχῶν (Βοσνία, Δυτ. Σερβία καὶ ἄλλαι περιοχαί). β) Κανονικαὶ ρυθμικαὶ μορφαί, αἱ ὁποῖαι εἶναι περισσότερον συνήθεις. 5) Ἡ μουσικὴ στροφή εἶναι γενικῶς μικρὰ (μία ἢ τὸ πολὺ δύο φράσεις) ἡ ὁποία συμπληρῶνεται εἰς τὴν ἡμίσειαν κατάληξιν ἢ εἰς κατάληξιν εἰς τὴν τονικὴν.

Οἱ ἴδιοι λόγοι, προσθέντομεν ἡμεῖς, ἰσχύουν καὶ διὰ τὰς ἄλλας βαλκανικὰς χώρας συνεπῶς δὲ καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα.

FELIX HOERBURGER, *Once Again: On the Concept of «Folk Dance»* (Ἐκὼς μίαν φορὰν: ἡ ἔννοια «λαϊκὸς χορὸς»), σ. 30-32.

SAMUEL BAUD-BOVY, *L'évolution d' un chanson grecque*. (Ἡ ἐξέλιξις ἑνὸς ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ), σ. 39-47.

Ὁ διακεκριμένος Ἑλβετὸς ἑλληνιστὴς, μουσικολόγος, ἐξετάζει ἐν δεκαπεντασύλλαβον ἀφηγηματικὸν πολὺστιχον τραγούδι μὲ διαφόρους παραλλαγὰς καὶ σημειώνει τὰ κοινὰ εἰς αὐτὸ ὑπάρχοντα στοιχεῖα μὲ ἀναλόγους μελωδικοὺς τύπους, ἀπαντῶντας εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν. Ἄλλ' ὁ εὐρωπαϊκὸς οὗτος τύπος εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπέστη ἐξέλιξιν, ἡ ὁποία μεταμορφώνει ριζικῶς τὸ ὕψος του.

Κατὰ τὴν συζήτησιν ὁ W. Sweets (Χάγη) ἐξέφρασε τὴν γνώμην ὅτι ἡ ἑλληνικὴ δημώδης μουσικὴ ὑπέστη ἐπιδράσεις ἐκ τῆς τουρκικῆς καὶ ὅτι, πρὶν ὁμιλήσωμεν δι' εὐρωπαϊκὰς ἐπιδράσεις, θὰ πρέπει νὰ ἀναφερθῶμεν εἰς τὰ «magan». Ἀπαντῶν ὁ καθηγητὴς S. Baud-Bovy, παρεδέχθη ὅτι ὑπάρχουν ἐξωτερικαὶ ἐπιδράσεις, ἀλλὰ αὐτὰς ἡ ἑλληνικὴ μουσικὴ τὰς ἔχει ἀφομοιώσει χωρὶς νὰ χάσῃ τὸν προταρχικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα.

BRUNO NETTL WITH STEPHEN BLUM, *Towards the Comparative Study of the Structure of Traditional Repertoires* (Πρὸς συγκριτικὴν μελέτην τῆς δομῆς τοῦ παραδοσιακοῦ ρεπερτορίου), σ. 47-50.

Τὸ γεγονὸς, κατὰ τοὺς συγγραφεῖς, ὅτι ἡ ἔθνομουσικολογία ἄλλοτε καὶ ἕως σήμερον ἀκόμη ὀνομάζεται ὑπὸ πολλῶν «συγκριτικὴ μουσικολογία» μᾶς ὀδηγεῖ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι μὲγα μέρος τῆς δραστηριότητος ἑνὸς μουσικολόγου πρέπει ν' ἀποτελῇ ἡ σχετικὴ συγκριτικὴ ἔρευνα.

Σ. Κ.

Hessische Blätter für Volkskunde, Bd. 56 (1965).

INGEBORG WEBER-KELLERMANN, *Der Berliner Versuch einer Grosstadtvolkskunde und Stammescharakteristik*, σ. 9-30.

Συζητείται ἡ προσπάθεια ἐν Βερολίῳ διὰ τὴν δημιουργίαν λαογραφίας τῆς μεγάλης πόλεως, ἡ ὁποία περιλαμβάνει ἄμορφον πλῆθος ἀτόμων μὲ ἀνεξέλεγκτον γενικῶς βίον. Παραμένει καθήκον τῆς λαογραφίας, ἡ ὁποία ἡσχολεῖτο μέχρι πρὸ ὀλίγου μόνον μὲ τοὺς χωρικούς, νὰ ἀντιμετώπισῃ ἱστορικῶς καὶ συγκριτικῶς μὲ νηφαλιότητα καὶ ἀντικειμενικότητα τὰ φαινόμενα τῆς μεγάλης πόλεως εἰς τὴν ἐθνικὴν, κοινωνικὴν καὶ λαϊκὴν πολιτιστικὴν των μορφῆν.

ERNST BURGSTALLER, Die brauchtmliche Begehung des Matrinstages in Österreich. Eine Materialdarbietung, σ. 31 - 73.

Παρατίθεται καὶ ἐξετάζεται λαογραφικὸν ὕλικόν, σχετικὸν πρὸς τὴν ἑορτὴν ἐν Αὐστρίᾳ τοῦ ἁγίου Μαρτίνου, ζήσαντος κατὰ τὸν 4ον αἰῶνα.

WOLFGANG SUPPAN, Volkskundliches im «Ästhetischen Lexikon» von Ignaz Jeyttelles, Wien 1835/37.

Λαογραφικαὶ εἰδήσεις ἐκ τοῦ λεξικοῦ αἰσθητικῆς τοῦ Ignaz Jeyttelles, ἐκδοθέντος ἐν Βιέννῃ τῷ 1835/37.

ALFRED HÖCK, Beiträge zur hessischen Töpferei. I: Michelsberg im Kreis Ziegenhain, σ. 87 - 94.

Εἰδήσεις περὶ ἀγγειοπλαστικῆς μετὰ παραθέσεως εἰκόνων.

Bd. 57 (1966).

HELMUT MÖLLER, Altdeutsch. Ideologie, Stereotyp, Verhalten, σ. 9 - 30.

WOLFGANG STANGEL, Redensarten im Dorfleben. Feldstudien in Niederselters/Taunus, σ. 31 - 82.

Ἐκφραστικοὶ τρόποι ἀναφερόμενοι εἰς τὸν οἰκιακὸν βίον, τὴν οἰκονομίαν, τὴν θρησκευτικὴν ζωὴν κ. ἄ.

GOTTHILDE GÜTEBOCK, Kirchenrechnungen als Brauchtumsspiegel eines Odenwälder Marktfleckens, σ. 83 - 99.

Λαογραφικαὶ εἰδήσεις ἐξ ἐκκλησιαστικῶν λογαριασμῶν κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν σημειουμένων.

FRIEDRICH KARL AZZOLA, Die alten Grabsteine des Dorffriedhofs von Oberwalgern im Kreis Marburg - eine Inventarisierung, σ. 101 - 125.

Ὁ συγγρ. ἀσχολεῖται μὲ τὰς ἐπιτυμβίους ἐνεπιγράφους πλάκας τοῦ νεκροταφείου τοῦ Oberwalgern, τῶν ὁποίων παραθέτει καὶ 16 εἰκόνας.

ALFRED HÖCK, Hessische Ringelstecken. Bemerkungen zu einem alten Hirtengerät, σ. 127 - 135.

Παρατηρήσεις τοῦ συγγρ. ἐπὶ ἐνὸς παλαιοῦ ποιμενικοῦ ἐργαλείου.

ALFRED HÖCK, Beiträge zur hessischen Töpferei. II: Dreihausen im Kreis Marburg, σ. 137 - 148.

Δευτέρα συνέχεια τῆς περὶ ἀγγειοπλαστικῆς (ὡς ἄνωτ. ἐν τῷ προηγουμένῳ τόμῳ) συμβολῆς τοῦ συγγρ.

Bd. 58 (1967).

ROGER PINON, Probleme einer europäischen Kinderspielforschung, σ. 9 - 45.

Ὁ συγγρ. ἐπιχειρεῖ: 1) νὰ τονίσῃ τὴν ἀνάγκην συγκριτικῆς ἐξετάσεως τοῦλάχιστον

- στον ἐπὶ εὐρωπαϊκοῦ ἐπιπέδου τῶν παιδικῶν παιγνίων· 2) νὰ ὑποδείξῃ ὁδοὺς πρὸς τὴν συγκριτικὴν ταύτην ἐξέτασιν καὶ 3) νὰ ὑποδείξῃ δυνατότητας σχετικῆς εὐρωπαϊκῆς συνεργασίας.
- KARL VEIT RIEDEL, Volkstümliche Strukturen des Fernsehspiels, σ. 47 - 67.
Περὶ τῆς λαογραφικῆς δομῆς τῶν «μικροῦ μήκους ταινιῶν τῆς τηλεοράσεως».
- HANS TRÜMPY, Der Wandel im Sagenbestand eines schweizerischen Bergdorfes während eines Jahrhunderts, σ. 95 - 103.
Ἡ μεταβολὴ τῶν μύθων ἐνὸς ὄρειοῦ χωρίου ἐν Ἑλβετίᾳ κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἑκατονταετίας.
- KAREL DVORAK, Eine mittelalterliche Teufelsgeschichte und ihr Nachleben in der mündlichen Überlieferung, σ. 95 - 103.
Ὁ συγγρ. ἀσχολεῖται μὲ πολωνικὰς προφορικὰς διηγήσεις περὶ διαβόλου (ζωγράφος καὶ διάβολος) ἢ «σιδηρουργὸς καὶ διάβολος»), αἱ ὁποῖαι κατ' αὐτὸν προέρχονται ἐκ διηγήσεως ἐν χειρογράφῳ τοῦ 14^{ου} αἰ. Γίνεται προσπάθεια ἐντάξεως τῶν διηγήσεων τούτων εἰς τὸν διεθνῆ κατάλογον παραμυθιακῶν θεμάτων.
- FRIEDHELM DEBUS, Zur Methodik der Namendeutung, σ. 105 - 120.
Περὶ τῆς μεθοδολογίας διὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς σημασίας τῶν ὀνομάτων.
- ALFRED HÖCK, Beiträge zur hessischen Topferei. III: Giesel im Kreis Fulda, σ. 121 - 134.
Τρίτη συνέχεια τῆς περὶ ἀγγειοπλαστικῆς συμβολῆς τοῦ συγγρ. (ἰδὲ καὶ ἄνωτ. εἰς τοὺς προηγουμένους τόμους).
- Bd. 59 (1968).**
- WERNER ABRAHAM, Studien zu einem Wahrsagetext des späten Mittelalters, σ. 9 - 24.
Ὁ λόγος περὶ μαγικοῦ τινος κειμένου τοῦ μεταγενεστέρου Μεσαίωνα, τοῦ ὁποίου παρατίθενται καὶ ἀποσπάσματα.
- FREDERIK C. TUBACH, Strukturanalytische Probleme — Das mittelalterliche Exemplum, σ. 25 - 29.
Συζητοῦνται ὑπὸ τοῦ συγγρ. προβλήματα δομῆς ἀναφερόμενα εἰς τὴν διηγηματικὴν μορφήν τοῦ «Exemplum», ἰδίᾳ εἰς τὴν κατὰ τὸν Μεσαίωνα μορφήν αὐτοῦ.
- HERMANN BAUSINGER, Exemplum und Beispiel, σ. 31 - 43.
Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ «Exemplum» (ἰδὲ ἄνωτ.) καὶ τοῦ παραδείγματος.
- HANS WAGENER, Eberhard Werner Happel · Vernunft und Aberglaube im Spätbarock, σ. 45 - 55.
Εἰς τὸν Eberhard Werner Happel (1647 - 1690), ἐκ τῶν δημοφιλεστέρων συγγραφέων (συμπλητῶν) τῆς ἐποχῆς Barock, ἀνήκει ἡ συλλογὴ Relationes Curiosae, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος προσπαθεῖ νὰ θέσῃ ὑπὸ ὀρθολογιστικῶν ἔλεγχον φυσικοεπιστημονικὰ φαινόμενα (ὡς π.χ. ἐάν ἡ σαλαμάνδρα καίεται ὑπὸ τοῦ πυρός), συζητηθέντα ἤδη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, τὰ ὁποῖα ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν πεπαιδευμένων ἐξελαμβάνοντο ὡς ἀληθῆ. Κατὰ τὸν Wagener ὁ ὀρθολογισμὸς τοῦ Happel δὲν

είναι άνευ όριών και ούτω τὸ ἔργον του ἀποτελεῖ και πηγήν εἰδήσεων περί δεισι-
δαιμονιῶν κ. ἄ.

KARL RUMPF, Bauernmöbel - Oberhessische Schränke, σ. 57 - 86.

Μελέτη περί γεωργικῶν ἐπίπλων ἰδίᾳ ντουλαπῶν μετὰ πολλῶν σκαριφημάτων αὐτῶν.

ALFRED HÖCK, Beiträge zur hessischen Töpferei. IV: Stadt Allendorf im Kreis
Marburg, σ. 87 - 92.

Τετάρτη συνέχεια τῆς περί ἀγγειοπλαστικῆς συμβολῆς τοῦ συγγρ. (Ἰδὲ και ἄνωτ.
εἰς τοὺς προηγουμένους τόμους). Σ. Δ. *Ημ.

**L'Homme. Revue française d'Anthropologie, Paris, tom. VI (1966),
No 1 - 4.**

JEAN BENOIST, Du social au biologique: étude de quelques interactions ('Από τοῦ
κοινωνικοῦ εἰς τὸ βιολογικόν: μελέτη μερικῶν ἀλληλεπιδράσεων), No 1, σ. 5 - 26.

*Ἐξετάζεται κοινωνικῶς και βιολογικῶς ὁ πληθυσμὸς τῆς νήσου τοῦ Ἁγίου Βαρ-
θολομαίου τῶν Μικρῶν Ἀντιλλῶν.

JOSÉ GARANGER, Recherches archéologiques aux nouvelles - Hébrides ('Αρχαιολο-
γικαὶ ἔρευναι εἰς Νέας Ἑβρίδας), Nr 1, σ. 59 - 81.

Δημοσιεύονται τὰ ἀποτελέσματα ἀρχαιολογικῆς ἐρεῦνης μετ' εἰκόνων και σχεδίων
πολλῶν εὐρημάτων εἰς τὰς Νέας Ἑβρίδας τῆς Πολυνησίας.

JEAN ROUILLON, L'analyse des Mythes ('Η ἀνάλυσις τῶν Μύθων), Nr 1, σ. 100 - 105.

*Αναλύεται και κρίνεται τὸ ἔργον τοῦ Cl. Lévi - Strauss, «Le Cru et le cuit»
(Τὸ ὠμόν και τὸ ψημένον), ἔνθα ἐξετάζεται τὸ πρόβλημα τῆς δομικῆς ἀναλύσεως
τῶν μύθων, ἡ ὁποία εἶναι πολυσύνθετος και ἀνάγεται εἰς διαφόρους κλάδους τῆς
ἔθνολογίας. Ἀπορρίπτων ὁ Lévi - Strauss διαφόρους μέχρι τοῦδε χρησιμοποιοῦ-
θείσας ὑπὸ τῶν ἐρευνητῶν μεθόδους, ἐκθέτει τὰς ἰδικὰς του ἀπόψεις, τὰς ὁποίας
ὁ Rouillon παραδέχεται και ἀναλύει. Ὁ μῦθος δὲν εἶναι κατ' αὐτοὺς τυχαῖον
συνονθύλευμα συμβόλων εἰς μίαν διήγησιν, ἥτις φαινομενικῶς εἶναι δυνατόν νὰ
παρουσιάζεται ὡς ἀκατανόητος, ἀλλὰ μία ἰδιαιτέρα ἔκφρασις τοῦ σύμπαντος, σχε-
τιζομένη με ἓνα ὀρισμένον τρόπον ζωῆς και κοινωνικῆς ὀργανώσεως. Εἶναι ἡ
«φυσικὴ λειτουργία μιᾶς σκέψεως πεπεισμένης και μὴ συνειδητῆς, ἥτις ἀποτελεῖ
ἓν μέρος τοῦ κόσμου».

ÉMILE BENVENISTE, Convergences typologiques (Τυπολογικαὶ συγκλίσεις), Nr 2,
σ. 5 - 12.

Γλωσσικὴ μελέτη, ἀναφερομένη κυρίως εἰς τὴν σύνθεσιν ὀνόματος και ρήματος
τῆς διαλέκτου Paiute, ὁμιλουμένης νοτιοανατολικῶς τῆς Utah και βορειοανατο-
λικῶς τῆς Ἀριζόνας.

PIERRE CLASTRES, L'arc et le panier (Τὸ τόξον και τὸ καλάθι), Nr 2, σ. 13 - 31.

Τὸ ἄρθρον ἀναφέρεται εἰς τὴν ζοὴν και τὰς πολιτιστικὰς ἐκδηλώσεις τῆς πρωτο-
γόνου φυλῆς τῶν Guayaki τῶν Ἰνδιῶν.

IGNACY SACHS, La notion de surplus et son application aux économies primitives
(Ἡ ἔννοια τοῦ περισσεύματος και ἡ χρῆσις αὐτοῦ εἰς τὰς πρωτογόνους οἰκονο-
μίας), Nr 3, σ. 5 - 18.

Τὸ ἄρθρον ἀποσκοπεῖ νὰ θέσῃ ἀπὸ τὴν οἰκονομίαν τῶν πρωτογόνων ὀρίσιμα ζητήματα, τὰ ὅποια θὰ βοηθήσουν τὸ ἔργον τοῦ ἀνθρωπολόγου ἢ καὶ τοῦ ἱστορικοῦ.

DENISE PAULME, Une légende Africaine du conquérant (Μία Ἀφρικανικὴ παράδοσις τοῦ κατακτητοῦ), Νρ 3, σ. 19-40.

Μελέτη τῆς λαϊκῆς διηγήσεως: «Ὁ φίλος τοῦ λέοντος» ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν περὶ Οἰδίποδος μῦθον. Ἐν συμπεράσματι γίνεται ἐπιτυχὴς ψυχολογικὴ σύγκρισις μεταξὺ τῆς πατρικῆς ἀγάπης καὶ τῆς υἱικῆς ἀχαριστίας.

MICHEL CARTRY, Clans, lignages et groupements familiaux chez les Gourmantché de la région de Diapaga (Πατριαί, γενεαὶ καὶ οἰκογενειακαὶ ομάδες εἰς τοὺς Γκουρμαντσέ τῆς περιοχῆς Διάπαγα), Νρ 2, σ. 53-81.— Attitudes des familiales chez les Gourmantché (Οἰκογενειακαὶ καταστάσεις παρὰ τοῖς Γκουρμαντσέ), Νρ 3, σ. 41-67.

Ἐθνογραφικὴ μελέτη περὶ τῶν κατοίκων τῆς Ἀφρικανικῆς Ἄνω-Volta. Ἀξιολόγου ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν λαογραφικὴν ἔρευναν εἶναι ἰδίᾳ τὸ δευτέρον μέρος, πραγματευόμενον περὶ τῶν συζύγων, τῶν γονέων καὶ τῶν παίδων, τοῦ θείου, τῆς ἀδελφῆς τοῦ πατρός, τοῦ ἀνεψιοῦ, τῆς ἀνδραδέλφης, τῆς γυναικαδέλφης καὶ τῶν μεταξὺ τῶν σχέσεων.

LORENZ G. LÖFFLER, L'alliance asymétrique chez les Mru (Ἡ ἀσύμμετρος ἐπιγαμία παρὰ τοῖς Μροῦ), Νρ 3, σ. 68-80.

Μελετῶνται οἱ οἰκογενειακοὶ δεσμοὶ τῆς πατριας, ἡ κληρονομία καὶ αἱ ἀσύμμετροι ἐπιγαμίαι τῶν κατοίκων Μροῦ τοῦ ἀνατολικοῦ Πακιστάν.

EVELYNE PATLAGEAN, Une représentation byzantine de la parenté et ses origines occidentales (Μία βυζαντινὴ παρουσιάσις τῆς συγγενείας καὶ τῶν δυτικῶν ἀρχῶν τῆς), Νρ 4, σ. 59-81.

Ἡ μελέτη συμβάλλει εἰς τὴν ἱστορικὴν ἔρευναν περὶ τῆς συγγενείας εἰς τὰς χριστιανικὰς κοινωσίας τῆς μεσαιωνικῆς μεσογείου. Τὰ δημοσιευόμενα στοιχεῖα ἀναφέρονται εἰς τὴν ἀπεικόνισιν τῆς παρὰ τοῖς βυζαντινοῖς συγγενείας μετὰ τοῦ σχετικοῦ λεξιλογίου. Ἡ συγγραφεὺς εἰς τὴν σύνταξιν τῆς μελέτης ἔλαβε κυρίως ὕπ' ὄψιν τὰ νομικὰ ἑλληνικὰ χειρόγραφα τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας.

PAUL RIESMAN, Mariage et vol du feu. Quelques catégories de la pensée symbolique des Haoussa (Γάμος καὶ κλοπὴ τοῦ πυρός. Μερικαὶ κατηγορίαι τῆς συμβολικῆς σκέψεως τῶν Χαούσα), Νρ 4, σ. 82-103.

Ἡ μελέτη ἀποσκοπεῖ τὸν προσδιορισμὸν τῶν σχέσεων τῆς τελετῆς τοῦ γάμου τῶν Haoussa, κατοίκων τῆς πρὸς βορρᾶν τῆς Νιγηρίας περιοχῆς, καὶ ἑνὸς μῦθου, ἀφορῶντος εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς φωτιᾶς. Μερικὰ κοινὰ στοιχεῖα, ἀπαντῶντα εἰς τὴν τελετὴν τοῦ γάμου καὶ εἰς τὸν μῦθον, ὡς τὸ ὕδωρ, τὸ πῦρ καὶ ἡ τροφή, κατὰ τὸν συγγρ., λειτουργοῦν ὁμοίως καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις, ἡ δὲ ἀνάλυσις τῶν ἐπιτρέπει τὴν ἐξερεύνησιν τῶν ἐθνολογικῶν τῶν πηγῶν.

Narodno Stvaralawtvo Folklor. (Folklore de l'Union des Associations des Folkloristes de Jougoslavie), Beograd, τεύχ. 17 - 20 (1966).

Εἰς τὸ ὄς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 17 - 19 τεύχος δημοσιεύονται ἀνακοινώσεις, γενόμεναι εἰς τὸ ἀπὸ 12 ἕως 14 Σεπτεμβρίου 1965 ἐν Velenje τῆς Γιουγосλαβίας συνελθόν 2^{ον} Διεθνὲς Συμπόσιον διὰ τὰ ἐργατικὰ τραγούδια ὑπὸ Dušan Nedeljkoníc, Hermann Strobach, Radoslav Hrovatin, Friedrich Vogl, Maria Kosova, Antal Szatmári, Gheorghe Ciobanu, Dragoslav Antonijević κ. ἄ.

*Ἐξετάζονται συστηματικῶς αἱ συνθῆκαι τῆς δημιουργίας των, οἱ τύποι των ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἄλλα δημῶδη ἄσματα, ὁ δυναμισμὸς των, ἡ μορφολογία καὶ ἡ δομὴ των, ἡ προέλευσις των, ἡ σημασία καὶ τὸ καθῆκον τῆς μελέτης των, αἱ μελωδίαι των. ἡ σχέσις των μὲ τὴν ἐργασίαν κλπ.

*Ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 20 τεύχους σημειοῦμεν: α) τὴν μελέτην τοῦ ABDURAHMAN NAMETAK, Neropznata «Ganibegonica» i «Hasanaginica», σελ. 1433 - 1439, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξετάζεται ἄγνωστος παραλλαγή τῆς μπαλλάντας «Ganibegonica», τῆς ὁποίας οἱ τελευταῖοι στίχοι ἐνθυμίζουσι τὸ ἄσμα «Hasanaginica», τὸ ὁποῖον εἶχε μεταφράσει ὁ Γκαϊτε εἰς τὴν γερμανικὴν, καὶ β) τὸ ἄρθρον τοῦ DRAGOSLAV ANTONIJEVIĆ (σελ. 1460 - 1467) ἐνθα γίνεται λόγος διὰ τὰ ἐθνικοψυχολογικὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ποιμενικῶν ἄσμάτων ἐκ τῆς περιοχῆς Svrlijkscher.

Δ. Β. Οἶκ.

Objets et Mondes. La revue du Musée de l'Homme. Paris, Tome VII, 1967.

J. CHELHOD, Problèmes d'ethnologie jordanienne. Nomadisme et sédentarisation, σ. 85 - 102.

Δημοσιεύονται παρατηρήσεις, ἀναφερόμεναι εἰς τοὺς νομάδας καὶ τοὺς μονίμους κατοίκους τῆς Ἰορδανίας μετὰ σχετικῶν εἰκόνων ἐκ τῆς ζωῆς τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τῆς λαϊκῆς ἐνδυμασίας.

D. LAVALLEE, La poterie de Aco (Andes centrales du Pérou), σ. 103 - 120.

*Ἄρθρον μετ' ἐνδιαφερουσῶν εἰκόνων περὶ τῆς κεραμικῆς εἰς τὰς κεντρικὰς Ἄνδεις τοῦ Περού.

S. THIERRY, Un jeu de cartes Indien, σ. 121 - 132.

*Ἐξετάζονται τὰ παλαιότερα τῆς ἐποχῆς μας παιγνιόχαρτα τῶν Ἰνδιῶν. Ἐνδιαφέρουσα λίαν εἶναι ἡ πλουσία καὶ ποικίλη διακόσμησις των, παρέχουσα ἐξαιρετικὰ δείγματα λαϊκῆς εἰκονογραφίας.

MARIE - ROSE RABATÉ, La mascarade de l'Aïd el Kébir à Ouirgane (Haut Atlas), σ. 165 - 184.

Δημοσιεύεται περιγραφή μετ' εἰκόνων τῶν εἰς χωρία τοῦ Μαρόκου μεταμφίσεων κατὰ τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ νέου ἔτους δι' εὐετηριακοῦ σκοποῦς.

Tome VIII, 1968.

E. FÉL, Paysans et bergers. Exposition d'art populaire hongrois σ. 3 - 40.

Δημοσιεύονται 23 ἐξαιρετικαὶ εἰκόνες ἀντικειμένων λαϊκῆς τέχνης ἐκ τοῦ ἀγροτικοῦ καὶ ποιμενικοῦ βίου τῆς Οὐγγαρίας μὲ σύντομον πρόλογον καὶ εἰσαγωγήν. Τὰ ἐν

λόγφ ἀντικείμενα, ἀνήκοντα εἰς τὸ «Ἐθνογραφικὸν» Μουσεῖον τῆς Βουδαπέστης, ἐξετέθησαν εἰς Παρισίους.

B. DUPAIGNE, Aperçus sur quelques techniques afganes, σ. 41 - 84.

Ἄσ συγγρ. παρουσιάζει ἐν γενικαῖς γραμμαῖς περιγραφὰς μετ' εἰκόνων ἀπὸ τοῦς ἐπαγγελματικὸς βίους καὶ τὴν λαϊκὴν τέχνην τοῦ Ἀφγανιστάν.

J. DOURNES, La figuration humaine dans l'art funéraire jōrai, σ. 87 - 118.

Ἄσ συγγρ. πραγματεύεται τὰς ἐπὶ τῶν τάφων τῶν Ἰνδοκινέζων Jōrai ἀνθρωπομόρφους παραστάσεις.

S. THIERRY, Note sur quelques brachelets sacrés, σ. 119 - 128.

Ἐξετάζονται τύποι βραχιολίων τῆς μεσημβρινῆς Ἀσίας, παρατιθεμένων τῶν σχετικῶν εἰκόνων.

ROUSSEL DE FONTANES, Une donation bulgare, σ. 159 - 164.

Γίνεται λόγος περὶ 500 ἀντικειμένων βουλγαρικῆς λαϊκῆς τέχνης, συλλεγόντων ἐσχάτως διὰ τὸ Μουσεῖον τοῦ Ἀνθρώπου τῶν Παρισίων.

Δ. Β. Οἶκ.

Österreichische Zeitschrift für Volkskunde. Neue Serie. Bd. XXI, Gesamtserie. Bd. 70, Wien 1967.

ERNST SCHNEIDER, Bergwörterbücher als volkskundliche Quelle, σ. 1 - 32.

Μεταξὺ τῶν πηγῶν διὰ τὸν λαϊκὸν πολιτισμὸν τῶν μεταλλωρύχων πρέπει, κατὰ τὸν συγγρ., νὰ καταλαμβάνουν προνομιακὴν θέσιν τὰ εἰς αὐτοὺς ἀναφερόμενα λεξικά, διότι ταῦτα προσφέρουν πολυτίμους εἰδήσεις περὶ τῆς ἐργασίας, τῶν ἐργαλείων καὶ τῶν γενικωτέρων λαϊκῶν ἀντιλήψεων των. Ἐν τῇ μελέτῃ ἐξετάζονται λεξικά κυρίως τῶν 17^{ου} καὶ 18^{ου} αἰ.

WOLFGANG HAID, Ein bergmännisches Rechtsdenkmal aus Eisenerz, σ. 33 - 38.

Γίνεται λόγος περὶ παλαιοῦ «νομικῆς φύσεως» κειμένου, ἀναφερομένου εἰς τοὺς μεταλλωρύχους.

HANS-HAGEN HOTTENROTH, Randbeschlagene Spaten im niederösterreichischen Voralpenland, σ. 39 - 40.

FRIEDRICH WAIDACHER, Zwei Prügelkrapfenrezepte aus Steiermark, σ. 41 - 42.

Δύο νέαι συνταγαὶ ἐψησεως τοῦ γαμηλίου Brügelkrapfen ἐκ παλαιῶν βιβλίων μαγειρικῆς.

IRIS BARBARA GRAEFE, Hexengeschichten aus Vorarlberg, σ. 43 - 45.

Ἄσ λόγος ἐνταῦθα περὶ ζώνης ὑπάνδρου γυναικὸς 70 ἐτῶν θεωρουμένης ὡς μαγισσῆς ἐν Vorarlberg, τὴν ὁποίαν ἀποφεύγει τις γενικῶς ὡς λίαν ἐπικίνδυνον.

MELANIE WISSOR, 90 Jahre Stadt Mödling. Eine Rückschau in volkskundlicher Hinsicht mit Einbeziehung einiger umliegender Ortschaften, σ. 81 - 114.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐνενηκονταετοῦς ζωῆς ὡς πόλεως τῆς Mödling καὶ τῶν πρὸς τοῦτο ἐορταστικῶν ἐκδηλώσεων ἐξετάζονται γενικῶς ἀπὸ λαογραφικῆς ἀπόψεως αἱ μεταβολαί, τὰς ὁποίας ὑπέστη ὁ λαϊκὸς ἐνταῦθα πολιτισμὸς.

WOLFGANG HAID, Volkskundliches aus der Leobener Polizeiordnung von 1790, σ. 115 - 119.

Ἐκμετάλλευσις λαογραφικῆ ἀστυνομικῶν διατάξεων τοῦ 1790 εἰς τὴν πόλιν Leoben.
 OTTO HIERHAMMER, Aus dem Schützenleben der hochfürstlichfreisingschen Stadt
 Waidhofen a. d. Vbbs, σ. 120 - 129.

ANTON FRITZ, Das «Scheibenschiessen» in Voralberg, σ. 130 - 135.

Ὁ λόγος ἐνταῦθα περὶ ἐθιμικῆς θραύσεως ὑαλοπινάκων πρὸς παιδικὴν καὶ γενι-
 κώτερον λαϊκὴν διασκέδασιν.

LILY WEISER - AALL, Zu den Täufingstrachten in Österreich, σ. 136 - 138.

Παρατηρήσεις τινές περὶ τοῦ ἐνδύματος τῶν παιδίων κατὰ τὴν βάπτισιν ἐν Αὐστρίᾳ.

PETER ASSION, Walldürner Heilig-Blut-Bilder in Polen. Ein Beitrag zu volksreli-
 giösen Beziehungen zwischen Mittel- und Osteuropa (mit 2 Abbildungen),
 σ. 165 - 175.

Περὶ μικρογραφιῶν ἐν Πολωνίᾳ μὲ θέμα τὸ θαῦμα κατὰ τὸ ὅποιον ἐξ ἀνατρεπο-
 μένου Ἁγίου ποτηρίου χύνονται δώδεκα «ἀκτίνες» αἵματος, εἰς τὴν κορυφὴν τῶν
 ἑνδεκα τῶν ὁποίων σχηματίζεται ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ πέραξ τῆς
 εἰς τὸ μέσον ὀλοσώμου μορφῆς τοῦ ἐσταυρωμένου.

LEOPOLD SCHMIDT, Zu einem polnischen Walldürn - Holzschnitt, σ. 176 - 177.

Συμπληρωματικά τινα εἰς τὴν ἀμέσως ἀνωτέρω μελέτην τοῦ Peter Assion.

ELFRIEDE GRABNER, Die «Transplantatio morborum» als Heilmethode in der
 Volksmedizin, σ. 178 - 195.

Ἐν τῇ ἐνδιαφερόσῃ μελέτῃ ταύτῃ ἐξετάζεται ἡ μεταβίβασις ἀσθενειῶν εἰς ζῶα,
 φυτά, μέταλλα κ.ἀ. ὄργανικά καὶ ἀνόργανα ὄντα ὡς θεραπευτικὴ μέθοδος λαϊκῆς
 ἰατρικῆς ἐν Αὐστρίᾳ. Ἀναζητοῦνται, ὅπου τοῦτο εἶναι δυνατόν, καὶ τὰ ἀρχαῖα
 καὶ μεσαιωνικά παράλληλα καὶ δεικνύεται ὅτι ἡ λαϊκὴ αὕτη μέθοδος θεραπείας
 διατηρεῖται σχεδὸν ἀναλλοίωτος ἐκ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

HANS HOCHENEGG, Gebetsformeln gegen Zauberei, Pest und jähen Tod, σ. 196 - 202.
 Μορφαὶ εὐχῶν (ἐπιδῶν) κατὰ τῆς μαγείας, τῆς πανώλους καὶ τοῦ αἰφνιδίου
 θανάτου, διασφζόμεναι μέχρι σήμερον.

ALFRED HÖCK, Volkskundliche Erwägungen zur Zeitwanderung anhand der älteren
 Trauungslisten der Pfarrei Elbigentalp im Lechtal, σ. 203 - 314.

HANS - HAGEN HOTTENROTH, Schifferlsetzen. Nikolausschiffchen in Trübenbach,
 Bez. Scheibbs (Mit 3 Abbildungen), σ. 215 - 219.

Ὁ συγγρ. κάμνει λόγον περὶ παιδικῆς συνηθείας κατασκευῆς ἐκ χάρτου πλοίων,
 τὰ ὅποια τὴν 5ῃν Δεκεμβρίου ἐναποθέτουν τὰ παιδιά κρυφίως πρὸ τῶν θυρῶν τῶν
 συγγενῶν καὶ τῶν γειτόνων, διὰ νὰ τὰ παραλάβουν πλήρη διαφόρων δώρων τὴν
 ἐπομένην ἡμέραν, ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Νικολάου.

FRANZ KOLLREIDER, Osttirolen Bauermöbel. Eine Übersicht (Mit 15 Abbildungen),
 σ. 241 - 245.

Ἐπισκόπησις ἐπίπλων τινῶν τῶν γεωργῶν ἐν ἀνατολικῷ Τυρόλῳ. Ἐν τέλει τοῦ
 τόμου παρατίθενται 15 ἐνδιαφέρουσαι ἀπεικονίσεις αὐτῶν.

WALTER BERGER, Der Bildinhalt der hochmittelalterlichen Wiener und verwandten
 Pfennige in volkskundlicher Sicht (Mit 109 Abbildungen im Text),
 σ. 246 - 275.

Ὁ λόγος ἐνταῦθα περὶ τοῦ περιεχομένου τῶν ἀπεικονίσεων ἀπὸ λαογραφικῆς πλευρᾶς παλαιῶν μεσαιωνικῶν νομισμάτων.

Bd. XXII, 1968.

LEOPOLD SCHMIDT, Jaggschutzen und Fuchsprellen. Zur Bezeugungsgeschichte eines Brauchelementes (Mit 2 Abbildungen), σ. 1-31.

Πρόκειται ἐνταῦθα περὶ ἐθίμου κατὰ τὸ ὅποιον καθ' ὠρισμένας ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις, ὡς αἱ τοῦ θερισμοῦ, τοποθετεῖται ἐπὶ τεμαχίου ὑφάσματος ἢ δέρματος ζφύου πλαγγῶν καὶ ἀναπάλλεται ὑπὸ τινῶν τῶν μετεχόντων τῶν ἐκδηλώσεων. Τὸ νόμιμον ἐξετάζεται ἐν τῇ ἐξελίξει του ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων, καθ' οὓς ἀπαντοῦν ἐνδείξεις περὶ αὐτοῦ (*Ἡρόδοτος, Λατῖνοι συγγρ.), μέχρι σήμερον.

WOLFGANG HAID, Toni Scharf - Ein Maskenschnitzer aus Trofaiach, Steiermark (Mit 4 Abbildungen), σ. 32-34.

Περὶ τοῦ προσωπιδοποιῦ Toni Scharf.

RUDOLF KRISS, Zum Problem der religiösen Magie und ihrer Rolle im volkstümlichen Opferbrauchtum und Sakramentalien - Wesen, σ. 69-84.

Μελέτη περὶ τοῦ προβλήματος τῆς θρησκευτικῆς μαγείας καὶ τῆς σημασίας της εἰς τὰ λαϊκὰ ἔθιμα θυσιῶν καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς θυσίας.

FRIEDERIKE WIRTH, Die «Leichbretter». Ein absterbendes Brauchtum im Pinzgau (Mit 4 Abbildungen), σ. 85-104.

Γίνεται λόγος περὶ ἐξαφανιζομένου νεκρικοῦ ἐθίμου ἐν Pinzgau, κατὰ τὸ ὅποιον τοποθετοῦνται παρὰ τὰς ὁδοὺς τεμάχια σανίδων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔχει τοποθετηθῆ ὁ νεκρὸς πρὸς ταφὴν ἢ μὲ τὰς ὁποίας ἤλθεν οὗτος καθ' οἷονδῆποτε τρόπον εἰς ἐπαφὴν μετὰ τὸν θάνατόν του.

FRANZ HUTTER, Das Spielberger Kreuz nächst Melk (Mit 2 Abbildungen), σ. 105-107.

ERNST BROGYANYI, Zum Trofaiacher Maskenschnitzer Toni Scharf, σ. 108.

Περὶ τοῦ κατασκευαστοῦ προσωπίδων Toni Scharf (ιδὲ καὶ ἀνωτέρω).

FRANZ MARESCH, Das bäuerliche Handwerk. (Nach Beobachtungen in der Loich, Niederösterreich) (Mit 11 Abbildungen), σ. 141-154.

Μελέτη περὶ γεωργικῶν ἐργαλείων τῶν ὁποίων παρατίθενται καὶ 11 σχεδιαγράμματα.

MELANIE WISSOR, Volkskundlicher Katalog zum Museum der Stadt Mödling, Niederösterreich (Mit 8 Abbildungen), σ. 155-171.

Λαογραφικὸς κατάλογος διὰ τὸ μουσεῖον τοῦ Mödling.

HILTRAUD AST, Die Lienzer Museumstrasse. Die Idee einer Freilichtmuseumsstrasse und ihre teilweise Verwirklichung. (Mit 1 Planskizze und 7 Abbildungen), σ. 172-174.

ULRICH STEINMANN, Die Bundschuhsage. Ihre Entstehung im Zusammenhang mit der Kärntner Herzogseinsetzung (Mit 5 Abbildungen), σ. 203-217.

MISCH OREND, Aus dem Nachlass von Adolf Schullerus. Ein Beitrag zur siebenbürgischen Märchenforschung, σ. 218-224.

Συμβολή εις τὴν ἔρευναν τῶν παραμυθίων τῆς περιοχῆς Siebenbürgen ἐπὶ τῇ βάσει τῶν καταλοίπων τοῦ Adoff Schullerus.

FELIX KARLINGER, Über das Sammeln von Volkserzählungen in Klöstern der Romania. Ein fragmentarischer Bericht, σ. 225 - 227.

Περὶ τῶν δυσκολιῶν καὶ ἀντιξοοτήτων τὰς ὁποίας συνήντησεν ὁ συγγρ. κατὰ τὴν συλλογὴν λαϊκῶν διηγήσεων εἰς διάφορα μοναστήρια τῶν χωρῶν τῆς Μεσογείου.

LEOPOLD SCHMIDT, Burgenländisches Brauchtum am Stefanitag. Aus der Arbeit am Atlas der burgenländischen Volkskunde. (Mit 1 Verbreitungskarte), σ. 228 - 249.

Ἐξετάζονται τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα ἐν Burgenland κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου (26 Δεκεμβρίου).

Σ. Δ. Ἦμ.

Revista de Etnografie și Folclor, tomul XII, 1967.

VINTILA MIHAILESCU, Simion Mehedinti și etnografia ('Ο Simion Mehedinti καὶ ἡ ἐθνογραφία), No 1, σ. 3 - 11.

Ἐξετάζεται τὸ ἐπιστημονικὸν ἔργον τοῦ Mehedinti. Ἀσχοληθεὶς οὗτος κατ' ἀρχὰς μὲ τὴν γενικὴν φυσικὴν γεωγραφίαν, ἐστράφη κατόπιν εἰς τὴν ἔρευναν θεμάτων ἀνθρωπογεωγραφίας καὶ ἐθνογραφίας. Τὴν τελευταίαν ἐνόμιζεν ὡς ἐπιστήμην, ἐρευνῶσαν τὰ ἰδιάζοντα χαρακτηριστικὰ ἐκάστου λαοῦ.

ELISABETA DOLINESCU, Cercetari de folclor muzical la Teodor T. Burada ('Ἐρευναι μουσικῆς λαογραφίας τοῦ Θ. Τ. Μπουραντᾶ), No 1, σ. 13 - 25.

Τὸ ἄρθρον ἀναφέρεται εἰς τὸ λαογραφικὸν μουσικολογικὸν ἔργον τοῦ Burada. Οὗτος, πλὴν τῆς μελέτης τῶν λατρευτικῶν ἐθίμων καὶ τῶν λαϊκῶν χορῶν τῆς πατρίδος του, κατέγινε καὶ μὲ τὴν «ὄργανολογίαν», δηλαδὴ τὴν ἔρευναν τῶν μουσικῶν ὀργάνων τοῦ ρουμανικοῦ λαοῦ καὶ τὸν σχηματισμὸν συλλογῆς ἐξ αὐτῶν.

NIC. BOTH, Activitatea de folclorist a lui I. G. Sbiera ('Ἡ λαογραφικὴ δρασις τοῦ I. Sbiera), No 1, σ. 27 - 37.

Ὁ I. Sbiera διετέλεσε καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Cernauti καὶ ἰδρυτικὸν μέλος τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας. Ἐξέδωκε τὴν πρώτην συλλογὴν λαϊκῶν διηγήσεων ἐκ Μπουκοβίνης (1855 - 56), ἣτις ἐδημοσιεύθη τὸ ἔτος 1866, καὶ μίαν συλλογὴν Χριστουγεννιάτικων ᾠμάτων.

ION TALOS, Vuk St. Karadžić în folcloristica românească din secolul al XIX-lea ('Ο Vuk Karadžić εἰς τὴν ρουμανικὴν λαογραφίαν κατὰ τὸν 19^{ον} αἰ.), No 1, σ. 39 - 49.

Ἐξετάζεται ἡ χρησιμοποίησις τοῦ λαογραφικοῦ ἔργου τοῦ Γιουγκοσλάβου λαογράφου ὑπὸ Ρουμάνων λογίων, ἰδίᾳ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

ROMULUS VULCANESCU, Agricultura de munte în vestul Carpatilor meridionali ('Ἡ ὄρεινὴ γεωργία πρὸς δυσμὰς τῶν μεσημβρινῶν Καρπαθίων), Nr. 2, σ. 89 - 99.

Ὁ συγγρ. μελετᾷ τὴν ὄρολογίαν, τὰς μορφὰς καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς γεωργίας εἰς τὰ Καρπάθια.

LUCILIA GEORGESCU, Relatia lăută - cobză în picturile mănăstirilor din Moldova de

- Nord ('Η σχέσις λαούτου - κόβζας εις τὰς τοιχογραφίας τῶν μολδαβικῶν μοναστηρίων), Nr. 2, σ. 145.
 Λίαν ἀξιόλογος ὀργανολογικὴ μελέτη μετ' εἰκόνων.
- ANDREI BUCSAN, Clasificarea morfologică a dansurilor populare românești (Μορφολογικὴ κατάταξις τῶν λαϊκῶν ρουμανικῶν χορῶν), Nr. 3, σ. 169 - 186.
 'Η μελέτη ἀφορᾷ εἰς τὴν μορφήν τῶν λαϊκῶν ρουμανικῶν χορῶν, τὸν ἀριθμὸν τῶν χορευτῶν, τὴν θέσιν των, τὴν σύνθεσιν κατὰ φύλον, τὸ ὕφος καὶ τὴν διαδοχὴν τῶν εἰκόνων, τῶν κινήσεων, τοῦ χρόνου καὶ τῶν ρυθμικῶν μορφῶν. Κατόπιν ἐξετάζεται ἡ μελωδία, τὸ κείμενον, τὰ θέματα καὶ ὁ ἐν γένει χαρακτήρ αὐτῶν. Τοὺς χορούς διαιρεῖ ὁ συγγρ. εἰς 6 κυρίως κατηγορίας.
- GEORGETA MORARU - POPA, Comentarii etnografice la arheologia plugului ('Εθνογραφικὰ σχόλια εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν τοῦ ἀρότρου), Nr 3, σ. 213 - 221.
 'Επὶ τῇ βάσει λαογραφικῶν καὶ ἀρχαιολογικῶν στοιχείων ἡ συγγρ. προσπαθεῖ νὰ ἀναπαραστήσῃ τὸ ἀρότρον, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιοῦν οἱ Γ'έται καὶ Δᾶκες, πρόγονοι τοῦ σημερινοῦ ρουμανικοῦ λαοῦ.
- GOTTFRIED HABENICHT, Caracteristici stilistice zonale ale semnalelor de buciium (Τοπικὰ χαρακτηριστικὰ ὕφους τῶν μουσικῶν σημάτων τοῦ αὐλοῦ buciium), Nr. 4, σ. 261 - 276.
- JOSEF FARAGO, Cîteva date cu privire la povestitul bilingy în Europă răsăriteană (Μερικαὶ ἐνδείξεις ἐν σχέσει πρὸς τὰς διγλώσσους διηγήσεις ἐν τῇ ἀνατολικῇ Εὐρώπῃ), Nr 4, σ. 277 - 282.
- P. D. IDU, Constructiile din Poiana Mărului - Tara Birsei - casa, Nr 5, σ. 397-408.
 'Εξετάζεται ἡ λαϊκὴ κατοικία ἐν Poiana.
- G. SULITEANU, Poemul popular : cînd și-a pierdut ciobanul oile (Τὸ δημῶδες ᾄσμα : ποίε ἔχασε ὁ βοσκὸς τὰ πρόβατα), Nr 6, σ. 435 - 460.
 Φιλολογικὴ καὶ μουσικολογικὴ μελέτη τοῦ ᾄσματος ἐπὶ τῇ βάσει παραλλαγῆς ἀπὸ τὸ Negrileşti τῆς Vrancea.
- MONICA BRATULESCU, Contributii la cercetarea poeziei colindelor (Συμβολαὶ εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ποιητικῆς τῶν καλάνδων), Nr 6, σ. 461 - 475.
- AL. DOBRE, Petre Ispirescu, Nr 6, σ. 477 - 490.
 Σκιαγραφία τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Π. 'Ισπιρέσκου, 80 ἔτη μετὰ τὸν θάνατόν του. 'Ο Ispirescu εἶναι συλλογεὺς τῶν ρουμανικῶν παραμυθιῶν.
- MARIA LOUIZA UNGUREANU, Scrisorile lui Gustav Weigand către Artur Gorovei (Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ G. Weigand πρὸς τὸν A. Gorovei), Nr 6, σ. 491 - 505.
 'Ενδιαφέρουσαι ἐπιστολαὶ τοῦ Γερμανοῦ ἐπιστήμονος διὰ ποικίλα ρουμανικὰ φιλολογικὰ καὶ λαογραφικὰ θέματα.

Tomul 13, 1968.

- NICOLAE RADULESCU, Variante româno-balkanice ale unor melodii de dans și rituale (Ρουμανοβαλκανικαὶ παραλλαγαὶ μελωδιῶν τινῶν χορευτικῶν καὶ λατρευτικῶν), Nr 1, σ. 3 - 25.
 'Εξετάζονται ζητήματα τῶν σχέσεων τῆς ρουμανικῆς μουσικῆς λαογραφίας μετὰ

της αντίστοιχου των βαλκανικών λαών. Πρὸς ἀπόδειξιν τῶν μουσικῶν τούτων σχέσεων ὁ συγγρ. ἀναφέρει παραδείγματα, ὡς π.χ. τὴν μελωδίαν τοῦ ἔσματος τοῦ Λαζάρου, τὴν ὁποίαν χρησιμοποιοῦν ἀπὸ κοινοῦ μὲ τοὺς Ρουμάνους καὶ οἱ Βούλγαροι τοῦ Μπανάτου, ἐν ἔσμα Χριστουγεννιάτικον μὲ κοινὴν μελωδίαν παρὰ Ρουμάνοις καὶ Σέρβοις, τὸν ρουμανικὸν χορὸν rata, ἀπαντῶντα καὶ ἐν Οὐγγαρία, Μοραβία, Πολωνία, Οὐκρανία, Βουλγαρία, Γιουγκοσλαβία κ. ἄ.

JOSEF FARAGO, Cu privire la motivul răsunii ascunse în vas ('Εν σχέσει μὲ τὸ θέμα τοῦ πουλιοῦ τοῦ κρυμμένου εἰς δοχεῖον) Nr 1, σ. 27 - 35.

Ὁ συγγρ. σημειώνει τὴν ὑπαρξιν 6 ρουμανικῶν καὶ 5 οὐγγρικῶν παραλλαγῶν τοῦ παραμυθιακοῦ τύπου Aa Th 1416 καὶ ἀσχολεῖται κατόπιν μὲ τὴν ὑπαρξιν τοῦ αὐτοῦ μοτίβου εἰς τὸν τύπον 875.

C. ERETESCU, Măștile de priveghi-origine, functionalitate (Προσωπίδες κατὰ τὴν φύλαξιν τοῦ νεκροῦ (ἐπαγρύπνησιν) - ἀρχή, λειτουργία), Nr 1, σ. 37 - 43.

Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐξετάζεται ἡ μαγικὴ ἀρχὴ καὶ λειτουργία τῶν προσωπίδων τῶν χρησιμοποιουμένων κατὰ τὴν φύλαξιν τοῦ νεκροῦ.

CORNELIA BELCIN, Ocupatiile Daco-Getilor în lumina literaturii antice (Αἱ ἀσχολίαι τῶν Δακο - Γετῶν εἰς τὸ φῶς τῆς ἀρχαίας γραμματείας), Nr 1, σ. 63 - 73.

Πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀληθείας τῶν εἰς τὴν γραπτὴν φιλολογίαν στοιχείων διὰ τὰς ἀσχολίας τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς Ρουμανίας ἡ συγγρ. ἀντλεῖ σχετικὰς πληροφορίας ἐκ τῶν ἀρχαιολογικῶν εὑρημάτων.

OLGA NAGY și HANNI MARKEL, Variantele românești și maghiare ale basmului «Dracul isprășește» (Αἱ ρουμανικαὶ καὶ οὐγγρικαὶ παραλλαγαὶ τοῦ παραμυθιοῦ «Ὁ δράκος ἐξιλεώνεται»), Nr 1, σ. 81 - 93.

Πρόκειται περὶ τοῦ διεθνοῦς παραμυθιακοῦ τύπου Aa Th 810 A.

G. CIOBANU, National și universal în folclorul muzical românesc (Τὸ ἐθνικὸν καὶ τὸ παγκόσμιον εἰς τὴν ρουμανικὴν μουσικὴν λαογραφίαν), Nr 2, σ. 105 - 110.

Ὁ συγγρ. ὑπογραμμίζει τὰ ἐθνικὰ στοιχεῖα τῆς μουσικῆς λαογραφίας, τὰ ὁποῖα συνυπάρχουν μὲ τὰ κοινὰ εἰς τοὺς διαφόρους λαούς.

G. SULITEANU, Kinestezia și ritmica folclorului copiilor (Κιναισθησὶα καὶ ρυθμικὴ τῆς παιδικῆς λαογραφίας), Nr 3, σ. 211 - 227.

Συγκριτικὴ μουσικολογικὴ μελέτη τῶν ρουμανικῶν παιδικῶν ἔσμάτων.

E. NECULAU, Folkloristul Dumitru Fortună ('Ο λαογράφος Δημήτριος Φορτούνα) Nr 3, σ. 281 - 284.

C. BARBULESCU, Cîteva observatii la basmul «Inșiră - te mărgăritar» (Μερικαὶ παρατηρήσεις εἰς τὸ παραμῦθι «Ὁρμάθιαζε μαργαριτάρη»), Nr 4, σ. 293 - 298.

Τὸ παραμῦθι διὰ «τὰ παιδιά μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά» (Aa Th 707) εἶναι εὐρύτατα διαδεδομένον εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον καὶ ἰδίᾳ ἐν Εὐρώπῃ. Εἶναι πρὸς τούτοις γνωσταὶ γραπτὰ παραλλαγὰ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ 16^{ου} αἰ. Ἐκτὸς τοῦ τύπου 707, ὅστις ἀπαντᾷ καὶ ἐν Ρουμανίᾳ (18 παραλλαγὰ), παραλλήλως ὑπάρχει ἐκεῖ καὶ ἕτερος τύπος μὴ σημειούμενος εἰς τὸν διεθνή κατάλογον τῶν παραμυθίων. Τοῦτον ἐξετάζει ὁ συγγρ. καὶ ὑπὸ τὴν ἔνδειξιν 707C* ἀναφέρει 42 ρουμανικὰς παραλλαγὰς.

F. GEORGESCU, Valoarea contributiei stiintifice a lui Constantin Brăiloiu raportată

la bazele actuale ale cercetării folclorului (*Η αξία της επιστημονικής συμβολής του Κ. Μπραϊλόιου σχετικώς πρὸς τὰς σημερινὰς βάσεις τῆς λαογραφικῆς ἐρεῦνης), Νρ 4, σ. 299 - 308.

E. BERNEA, Introducere teoretică la studiul obiceiurilor (Θεωρητικὴ εἰσαγωγή εἰς τὴν μελέτην τῶν ἐθίμων), Νρ 5, σ. 379 - 388.

*Η μελέτη διαιρεῖται εἰς δύο κεφάλαια: εἰς τὸ πρῶτον ἐξετάζεται τὸ πρόβλημα τῆς φύσεως καὶ τῆς λειτουργίας τῶν ἐθίμων, εἰς δὲ τὸ δεύτερον ὁ ἡμερολογιακός, ὁ οἰκογενειακός καὶ ὁ μαγικός κύκλος αὐτῶν.

MONICA BUDIȘ. Ada - Kaleh. Aspecte istoricoetnografice. Așezare - Gospodărie, (*Αντά - Καλέ. *Ιστορικο - ἐθνογραφικαὶ ἀπόψεις. *Ἐγκατάστασις - Νοικοκυριό), Νρ 5, σ. 409 - 420.

Μελετᾶται ἡ λαϊκὴ κατοικία εἰς τὴν ἐντὸς τῆς κοίτης τοῦ Δουνάβεως μικρὰν νῆσον *Αντά - Καλέ.

V. ADASCALITEI, Jocul cerbului in Moldova (*Ο χορὸς τῆς ἐλάφου ἐν Μολδαβίᾳ), Νρ 5, σ. 421 - 438.

*Ἐξετάζεται τὸ μαγικολατρευτικὸν ἔθιμον καὶ ὁ χορὸς τῆς ἐλάφου ἐν Μολδαβίᾳ.

T. ALEXANDRU, Constantin Brăiloiu (1893 - 1958), Νρ 6, σ. 457 - 480.

*Η μελέτη αὕτη, ὡς καὶ τὰ κατωτέρω ἐν τῷ 6ῳ τεύχει τοῦ 13ου τόμου τοῦ ὡς ἄνω περιοδικοῦ δημοσιευόμενα, ἀναφέρονται εἰς τὸν βίον καὶ τὸ μουσικολογικὸν ἔργον τοῦ Κ. Μπραϊλόιου.

Δ. Β. Οἰκ.

Revue des Études Sud - Est Européennes, tome V. Bucarest 1967. N. 1 - 4.

A. BALOTA, «Radu Voivod» dans l'épique sud-slave (*Ο βοεβόδας Ράντου εἰς τὴν Νοτιοσλαβικὴν ἐπικὴν ποίησιν), σ. 203 - 228.

*Ἐξετάζονται ἄσματα σερβικά καὶ βουλγαρικά, εἰς τὰ ὁποῖα μνημονεύονται Ρουμάνοι τινὲς ἡγεμόνες.

A. FOCHI, Les travaux de la commission AIESEE pour l'étude du chant populaire dans les Balkans (Αἱ ἐργασίαι τῆς *Ἐπιτροπῆς ΑΙΕΣΕΕ διὰ τὴν ἔρευναν τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ εἰς τὰ Βαλκάνια), σ. 302 - 303.

A. FOCHI, P. STAHL, M. MUSCIESCU, Le premier congrès international d'études balkaniques et du sud-est européen (Τὸ πρῶτον διεθνὲς συνέδριον σπουδῶν τῆς Βαλκανικῆς καὶ τῆς Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης), σ. 309 - 314.

*Ἐν σ. 309 - 311 γίνεται λόγος περὶ τῶν λαογραφικῶν ἐν τῷ Συνεδρίῳ ἀνακοινώσεων, ἐν σ. 311 - 313 περὶ τῶν ἐθνογραφικῶν καὶ ἐν σ. 313 - 314 περὶ τῶν σχετικῶν μὲ τὴν λαϊκὴν τέχνην.

Tome VI, 1968.

A. FOCHI, Recherches de folklore comparé sud-est européen en Roumanie (XIXe siècle) (*Ἐρευναι συγκριτικῆς λαογραφίας τῆς Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης ἐν Ρουμανίᾳ) (19^{ος} αἰ.), σ. 113 - 139.

*Ο συγγρ. ἐξετάζει ἔργα τοῦ ΑΙ. Odobescu, τοῦ Β. Ρ. Hasdeu, τοῦ Ν. Ierga,

τοῦ D. Caracostea, τοῦ M. Gaster, τοῦ L. Şăineanu κ. ἄ., εἰς τὰ ὅποια οὗτοι διεπραγματεύθησαν θέματα συγκριτικῆς λαογραφίας τῆς Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης.
ROSA DEL CONTE, *Le due madri della peregrinatio virginis rumena*. Nota col nome di «căutarea maicii Domnului» (Αἱ δύο μητέρες τῆς peregrinatio virginis, μοτίβου γνωστοῦ ἐν Ρουμανίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα «ἀναζήτησις, τῆς μητρὸς τοῦ Κυρίου»), σ. 191 - 226.

Ἐξετάζεται ἡ ρουμανικὴ παραλογή, «ἀναζήτησις τοῦ Κυρίου ὑπὸ τῆς μητρὸς του», ἡ σχέσις τῆς με ἀπόκρυφα κείμενα, με τὸ νεοελληνικὸν μοιρολόγι τῆς Παναγίας, με τὴν παραλογὴν «Miorita» κ.τ.λ.

P. H. STAHL, *Bäuerliche Rundbauten in Südosteuropa*. Kuppel- und Kegelhütten (Ἄγροτικά κυκλικὰ οἰκοδομήματα εἰς τὴν Νοτιοανατολικὴν Εὐρώπην. Θόλος καὶ κωνικαὶ καλύβαι), σ. 227 - 238.

Τὸ ἄρθρον ἀναφέρεται κυρίως εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ποιμενικῆς καλύβης εἰς Γιουγκοσλαβίαν, εἰς τοὺς Κουτσοβλάχους καὶ εἰς τοὺς Σαρακατσάνους.

ELENA SIUPIUR, *La chanson du frère mort dans la poésie des peuples balkaniques et la correspondance de I. D. Schischmánoff, B. P. Hasdeu et I. Bianu* (Τὸ ἔσμα τοῦ νεκροῦ ἀδελφοῦ εἰς τὴν ποίησιν τῶν βαλκανικῶν λαῶν καὶ ἡ ἀλληλογραφία τῶν I.D.S., B.P.H. καὶ I.B.), σ. 347 - 364.

Ἐκ τῶν κειμένων τῶν ἐπιστολῶν τῶν ὡς ἄνω λογίων, δύναται νὰ ὠφεληθῇ ἡ ἔρευνα τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ νεκροῦ ἀδελφοῦ.

A. FOCHI, *Südosteuropäische volkskundliche Motive im Werk des rumänischen Dichters George Coşbuc* (Νοτιοευρωπαϊκὰ λαογραφικὰ μοτίβα εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ρουμάνου ποιητοῦ Γ. Κοσμπούκ), σ. 595 - 607.

Ὁ συγγρ. ἐξετάζει: α) τὸ μοτίβον τοῦ ποιήματος τοῦ Κοσμπούκ «Romanta», τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς βάσιν τὸ περιεχόμενον τοῦ Νεοελληνικοῦ δημῶδου ἔσματος: «Κόρη, ὄντας ἐφιλιώμασταν νύχτα ἦταν, ποιός μᾶς εἶδε; | Μᾶς εἶδ' ἡ νύχτα κ' ἡ αὐγή, τ' ἄστρο καὶ τὸ φεγγάρι...» καὶ β) τὸ περιεχόμενον τοῦ ποιήματος Angelina τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἀφετηρίαν μίαν ἀλβανικὴν παραλλαγὴν τοῦ ἔσματος: «Ἡ ἄπιστος σύζυγος».

L. P. MARCU, *Aspects de la famille musulmane dans l'île d'Ada - Kaleh* (Ὅψεις τῆς μουσουλμανικῆς οἰκογενείας εἰς τὴν νήσον Ἄντᾶ - Καλέ), σ. 649 - 669.

Ἐξετάζονται τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ τῆς οἰκογενείας τῶν Μουσουλμάνων κατοίκων τῆς εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ Δουνάβεως εὐρισκομένης μικρᾶς νήσου Ἄντᾶ - Καλέ.

THÉRÈSE CAROLUS - BARRÉ, *Chez les Vlaques du Pinde* (Εἰς τοὺς Βλάχους τῆς Πίνδου), σ. 671 - 678.

Ἡ συγγρ., εἰς τὸ σύντομον τοῦτο σημειώμα τῆς, ἐξετάζει τὰ τῆς προελεύσεως τῶν βλάχων τῆς Πίνδου, τὴν οἰκίαν, τὰ ἔργα τῶν γυναικῶν των, τὰς δοξασίας, τὰς δεσπομονίας καὶ τὴν κοινωνικὴν των ζωὴν.

Schweizerisches Archiv für Volkskunde. Bd. 63 (1967).

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 1-2 τεῦχος τοῦ ὡς ἄνω τόμου δημοσιεύονται ἄρθρα, ὑπὸ διαφόρων ἐρευνητῶν, ἀναφερόμενα εἰς τινὰ τῶν ἐν Εὐρώπῃ νέων ὑπαιθρίων λαογραφικῶν Μουσείων. Ἐξ τῶν ἄρθρων τούτων εἶναι ἀφιερωμένα εἰς τὰ ὡς ἄνω ἐν Ρουμανίᾳ Μουσεία, ἐν διὰ τὰ ἐν Γιουγκοσλαβίᾳ, ἐν διὰ τὸ ἐν Graz - Stübing τῆς Αὐστρίας καὶ ἐν διὰ τὸ ἐν Gutach τῆς Ἑλβετίας.

Εἰς τὸ ἐπόμενον τεῦχος 3-4 δημοσιεύονται ἄρθρα, μετὰ πολλῶν εἰκόνων, ἐν σχέσει μὲ λαϊκὰς προσωπίδας (Masken) ἐκ Λιθουανίας, Πολωνίας, Οὐγγαρίας, Ρουμανίας, Γιουγκοσλαβίας, Σλοβενίας, Βουλγαρίας. Τὸ ἄρθρον διὰ τὰς ἑλληνικὰς προσωπίδας τῶν μετσημισμένων ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Δ. Λουκάτου.

Bd. 64 (1968).

Εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 1-2 τεῦχος τοῦ τόμου τούτου συνεχίζεται ἡ δημοσίευσις ἄρθρων, ἀναφερομένων εἰς τὰς προσωπίδας καὶ τὰ μετ' αὐτῶν συνδεόμενα ἔθιμα εἰς τὰς χώρας τῶν Τσέχων καὶ τῶν Σλοβάκων.

HANS TRÜMPY, Führen die Leute von Saanen schon im 18. Jahrhundert Ski? σ. 29-54.

Ἐξετάζεται τὸ ζήτημα ἐὰν οἱ κάτοικοι τοῦ Saanen ἐχρησιμοποιοῦν σκί κατὰ τὸν 18ον αἰ., ἐπὶ τῇ βάσει στοιχείων περιλαμβανομένων εἰς βιβλία, ὡς καὶ εἰς τὸν τύπον καὶ εἰς ἐπιστολάς λογίων τῆς περιοχῆς.

P. WALTER HEIM, Klimawechsel in der katholischen Volksfrömmigkeit der Schweiz, σ. 55-67.

Γίνεται λόγος περὶ τῆς ἀλλαγῆς εἰς τὸ πνεῦμα τῆς εὐλαβείας τῶν καθολικῶν τῆς Ἑλβετίας. Ἐνδιαφέροντα εἶναι τὰ ὑπὸ τοῦ συγγρ. λεγόμενα διὰ μίαν Volksturgie (λαϊκὴν λειτουργίαν).

DRAGOSLAV ANTONIJEVIC', «Premlaz» - Ein Ritual bei Viehzüchtern auf dem Balkan, σ. 68-73.

Ἐξετάζεται τὸ εἰς τινὰ χωρία τῆς περιοχῆς Crna Trava τῆς Νοτιοανατολικῆς Σερβίας παρὰ τὰ βουλγαρικὰ σύνορα ἀπαντῶν παλαιὸν ἔθιμον τῆς εἰς μίαν ὠρισμένην ἡμέραν τῶν μέσων Μαΐου κοινῆς φυλάξεως καὶ βοσκήσεως τῶν ποιμνίων, τοῦ ἀπὸ κοινοῦ ἀμέλγματος καὶ τῆς διανομῆς τοῦ γάλακτος κατὰ οἰκογενείας. Εἶτα περιγράφονται αἱ μαγικολατρευτικαὶ πράξεις (χοροὶ, τραγούδια, πυραὶ) τῶν ποιμένων διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ζώων καὶ τὸν πολλαπλασιασμόν τῶν παραγομένων κτηνοτροφικῶν προϊόντων.

WALTER HEIM, Das Erntedankfest bei den Katholiken der deutschen Schweiz, σ. 115-134.

Γίνεται λόγος περὶ εὐχαριστηρίων ἐορτατικῶν ἐθίμων τοῦ θερισμοῦ εἰς τοὺς Καθολικοὺς τῆς γερμανικῆς Ἑλβετίας.

THEODOR BÜHLER, Die Mandate der Basler Fürstbischöfe als volkskundliche Quelle, σ. 135-162.

Ὁ συγγραφεὺς πραγματεύεται περὶ τῶν ἐπισκοπικῶν ἐγκυκλίων ὡς πηγῶν λαογρα-

φικῶν εἰδήσεων, ἀναφερομένων εἰς στοιχεῖα τοῦ ὕλικου, κοινωνικοῦ καὶ πνευματικοῦ βίου τοῦ λαοῦ τῆς ἐν Ἑλβετίᾳ περιοχῆς τῆς Βασιλείας (Basel).

Δ. Β. Οἰκ.

Studia Fennica. Revue de linguistique et d'ethnologie Finnoises, tome XII, Helsinki MCMLXV.

Ἐπιλεγόμενος τόμος περιλαμβάνει μελέτας καὶ ἄρθρα γλωσσολογικοῦ κυρίως περιεχομένου. Σημειοῦμεν εἰτα τὸ ἄρθρον τῆς LEEA VIRTANEN, Tätigkeitsbericht des folkloristischen Seminar der Universität Helsinki 1962-1964, σ. 86-98, εἰς τὸ ὁποῖον περιέχεται βιβλιογραφικὴ ἀναγραφή τῶν δημοσιευμάτων τοῦ Λαογραφικοῦ Σεμιναρίου τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Helsinki κατὰ τὰ ὡς ἄνω ἔτη. Ἀκολουθεῖ ἡ ὑπὸ SULO HALTSONEN δημοσιευομένη Finnische linguistische und volkskundliche Bibliographie für die Jahre 1962-1964, σ. 99-170.

Tome XIII. Helsinki MCMLXVII.

KUSTAA VILKUNA, Zur Geschichte des finnischen Pferdes, σ. 5-49.

Ἐν ἀρχῇ ὁ συγγρ. περιγράφει τὸν τρόπον ζωῆς καὶ ἀναπτύξεως τοῦ μικροῦ ἀγρίου ἵππου ἐν Φιλανδίᾳ, εἰτα ἐξετάζει τὰ ἱστορικά καὶ πολιτιστικά διὰ τὸν ἵππον στοιχεῖα, παλαιότερα καὶ νεώτερα, τὰ εἰς τὰ Μουσεία ὑπάρχοντα ἐν σχέσει πρὸς αὐτὸν ἀντικείμενα, τὴν προέλευσιν τοῦ φιλανδικοῦ ἵππου ἐκ Μογγολίας κ.ἄ.

R. E. NIRVI, Finn. Täsmä «Genau», σ. 50-70.

Γλωσσικὴ μελέτη ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀπαντῶμεν καὶ δύο μαγικάς ἐπιδόξας «κατὰ τοῦ στραγγουλίματος τοῦ ἵππου» (σ. 61-63).

HEIKKI PAUNONEN, Das Verhältnis der Märchentypen AT 552 A und 580 im Lichte der finnischen Varianten, σ. 71-105.

Μελέτη περὶ τῆς σχέσεως τῶν ξένων παραλλαγῶν τῶν παραμυθιῶν τοῦ τύπου AT 552 A καὶ 580 πρὸς τὰς ἀντιστοίχους φιλανδικὰς παραλλαγάς.

SULO HALTSONEN, Finnische linguistische und volkskundliche Bibliographie für die Jahre 1965-1966.

Δ. Β. Οἰκ.

Zeitschrift für Balkanologie. Wiesbaden Jahrgang III (1965).

APOSTOLOS BAKALOPOULOS, Zur Datierung zweier griechischer Volkslieder (Χρονολόγησις δύο ἑλληνικῶν δημοτικῶν ᾠσμάτων, σ. 4-11).

Ἐπιλεγόμενος τόμος περιλαμβάνει μελέτας καὶ ἄρθρα γλωσσολογικοῦ κυρίως περιεχομένου. Σημειοῦμεν εἰτα τὸ ἄρθρον τῆς LEEA VIRTANEN, Tätigkeitsbericht des folkloristischen Seminar der Universität Helsinki 1962-1964, σ. 86-98, εἰς τὸ ὁποῖον περιέχεται βιβλιογραφικὴ ἀναγραφή τῶν δημοσιευμάτων τοῦ Λαογραφικοῦ Σεμιναρίου τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Helsinki κατὰ τὰ ὡς ἄνω ἔτη. Ἀκολουθεῖ ἡ ὑπὸ SULO HALTSONEN δημοσιευομένη Finnische linguistische und volkskundliche Bibliographie für die Jahre 1962-1964, σ. 99-170.

Ἐπιλεγόμενος τόμος περιλαμβάνει μελέτας καὶ ἄρθρα γλωσσολογικοῦ κυρίως περιεχομένου. Σημειοῦμεν εἰτα τὸ ἄρθρον τῆς LEEA VIRTANEN, Tätigkeitsbericht des folkloristischen Seminar der Universität Helsinki 1962-1964, σ. 86-98, εἰς τὸ ὁποῖον περιέχεται βιβλιογραφικὴ ἀναγραφή τῶν δημοσιευμάτων τοῦ Λαογραφικοῦ Σεμιναρίου τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Helsinki κατὰ τὰ ὡς ἄνω ἔτη. Ἀκολουθεῖ ἡ ὑπὸ SULO HALTSONEN δημοσιευομένη Finnische linguistische und volkskundliche Bibliographie für die Jahre 1962-1964, σ. 99-170.

του ἔσματος κλπ. (Ὁ συγγρ. φαίνεται ἐκ τῆς παρατιθεμένης βιβλιογραφίας ὅτι δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψιν του τὴν πληρεστέραν μελέτην περὶ τοῦ ἐν λόγῳ τραγουδιοῦ εἰς τὴν Ἑπετηρ. τοῦ Λαογρ. Ἀρχείου, τόμ. 13/14 (1960/61), ἐν Ἀθήναις 1961, σ. 3-34).

Ἀπὸ τῆς σελ. 8-14 ἀναζητεῖται ὑπὸ τοῦ συγγρ. ἡ ἱστορική ἀρχὴ τοῦ Ποντιακοῦ ἔσματος (βλ. εἰς Π. Τριανταφυλλίδου, Οἱ φυγάδες, σ. 47) περὶ τοῦ Παλαιοκάστρου, παραδοθέντος ὑπὸ τοῦ Μαρθᾶ· «ἦταν κι ὁ σκύλος ὁ Μαρθᾶς τοῦ κάστρου παραδότες». Ὁ Τριαντ. ἐταύτισε τὸ ἐν λόγῳ κάστρον πρὸς τὸ κείμενον ἐγγὺς τοῦ Ζαβέρα. Ὁ συγγρ. ἔχων ὑπ' ὄψιν του δημοσιευθὲν τουρκικὸν κτηματολόγιον περιοχῶν τοῦ Πόντου εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται μετὰ τὴν κατάκτησιν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Τούρκων παραχώρησις τιμαρίου εἰς τὸν Merte (κατὰ τὸν συγγρ. Μαρθᾶν τοῦ τραγουδιοῦ), προδότην τοῦ κάστρου τοῦ Τορούλ (Ἄρδασα), ὑποστηρίζει ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ κάστρου τούτου εἰς τὸ δημῶδες ἔσμα.

MIL. S. FILIPONIC, Einige Motive in der balkanischen Folklore (Θέματά τινα εἰς τὴν Βαλκανικὴν λαογραφίαν), σ. 64-76.

1) Γίνεται γενικῶς λόγος περὶ τῶν τοπικῶν εἰς ἐκάστην περιοχὴν παραδόσεων καὶ τῆς σημασίας τῶν στοιχείων εἰς αὐτάς ἀπὸ ἀπόψεως ἱστορικήs. Ἐξαιρεται ἡ ἐπιβίωσις εἰς αὐτάς θεμάτων ἐκ τῆς ἀρχαίας μυθολογίας καὶ παραδόσεως, συνδεόντων πολιτικῶς τοὺς λαοὺς τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου, μετὰξὺ δὲ τῶν θεματικῶν στοιχείων παραδ.: τοῦ ἰχνους (ἀποτυπώματος) ποδὸς θεοῦ, ἀνθρώπου ἢ ζῴου ἐπὶ λίθου. Ἐξετάζονται περαιτέρω τὰ θέματα: 2) τῆς Διδουῆς διὰ τὴν ἴδρυσιν τῆς Καρχηδόνας (εἰς τὴν Γιουγκοσλαβικὴν παράδοσιν). 3) τοῦ Δαιδάλου καὶ τοῦ Ἰκάρου. 4) τοῦ μίτου τῆς Ἀριάδνης. 5) τῶν χηνῶν τοῦ Καπιτωλίου. 6) αὐτοκρατόρων: τοῦ Τραϊανοῦ μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τοῦ Μίδα κ. ἄ. 7) κατοχῆς περιοχῆς διὰ περιοδεύσεως αὐτῆς κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἡμέρας. 8) χαλκίνου ἄλωνιου, ὡς τοπωνυμίου. 9) περὶ παλαιῶν κατοίκων. 10) περὶ ὠρισμένων ἀρχαίων τάφων.

DEMETRIOS J. GEORGACAS, Place and other names in Greece of Various Balkanorigins, Part II. (Τοπωνύμια καὶ ἄλλα ὀνόματα εἰς τὴν Ἑλλάδα διαφόρου Βαλκανικῆς ἀρχῆς. Μέρος II), σ. 77-99.

Εἰς τὸ Β' μέρος τοῦτο (βλ. περὶ τοῦ Α' εἰς Ε.Λ.Α., 17 (1964), Ἀθῆναι 1965, σ. 271) τῆς μελέτης του ὁ συγγρ. ἐξετάζει ἐτυμολογικῶς τοπωνύμια καὶ λέξεις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ὡς τὰ: Βάβω, Βάλτος καὶ τὰ συγγενικά, Μπάλτα, Βελούχι, Βιρὸς καὶ Βίρος, Δολοὶ (Δολιανὸς - Δολιανά), Ποτόκι, Ράδος, Ρομίρης, Σιράκος, Ζαπάντης, Μπράτης, Τσιπιανά, Κράβαρης (Κράβαρα, Κραβαρίτης) κ. ἄ.

VLADIMIR GEORGIEV, Zum Dakischen (Δακικά), σ. 101-105.

Ἐξετάζονται: α) αἱ εἰς τὸν Διοσκοριδὴν ἀπαντῶσαι λέξεις: προδιάρνα (μελανόριζον) καὶ βλίσ. β) τὸ τοπων. Ballanstra. γ) Ρατακῆνσιοι (εἰς Πτολεμ. 3, 8, 3). δ) περὶ τοῦ ὀνόματος τῆς φυλῆς εἰς τὴν ἀρχαιότητα Κοστοβῶκοι, Κοιστοβῶκοι, Κασταβῶκοι κ. ἄ. ε) περὶ τοῦ ὀνόματος τῆς φυλῆς Σαβῶκοι.

KAREL HORA'LEK, Kleine Beiträge zur balkanischen Märchenkunde (= Μικραὶ συμβολαὶ εἰς τὴν βαλκανικὴν παραμυθολογίαν), σ. 106-125.

HANS - JOACHIM KISSLING, Die türkische geographische Nomenklatur auf dem Balkan als Erkenntnismittel für die Südosteuropaforschung ('Η τουρκική γεωγραφική ονοματολογία εις τὸν βαλκανικὸν χῶρον ὡς μέσον γνώσεως εις τὴν μελέτην τῆς Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης), σ. 126 - 142.

Συζητεῖται τὸ θέμα τῆς σημασίας τῶν τουρκικῶν τοπωνυμίων κ.ἀ. εις τὴν νοτιοανατολικὴν Εὐρώπην διὰ τὴν ἐν γένει μελέτην τῆς περιοχῆς.

Jahrgang IV (1966)

LJILJANA CREPAJAC, Ἄβαντες, Βάντιοι - Ἄμαντες, Ὀδό - μαντες, σ. 20 - 25.

Γλωσσικὴ μελέτη περὶ τῶν ἀνωτέρω κυρίων ὀνομάτων ὡς Ἰλλυρικῶν. Ἐν σ. 22 γίνεται λόγος καὶ περὶ τοῦ ὀνόματος Γραικός.

DEMETRIUS J. GEORGACAS, Place and other names in Greece of various origins. Part III. (Τοπωνύμια καὶ ἄλλα ὀνόματα εις τὴν Ἑλλάδα διαφόρου βαλκανικῆς ἀρχῆς. Μέρος Γ΄.), σ. 26 - 54.

Ἐξετάζονται ἐτυμολογικῶς τὰ τοπωνύμια καὶ κύρια ὀνόματα: Γρίζη, Μπιζάνι, Σφεντούρι, Βεντούρη, Σφραντζῆς, Βεριστιά. Τοπων. με κατάληξιν ζῆ καὶ ἔζα (Γούρνιζα, Καμάριζα, Βάλεζα, Βάσεζα, Χώρεζα κλπ., Ἀγριλέζα, Βελανιδέζα, Καλογρέζα κ.ἀ.), Κούκης - Κρικουκῆς - Κρικουκί, Γάρδι, Λούμπα, Λούμπιτσα, Ρέντα, Ρέντης, Μερζές, Βραγιά.

LEOPOLD KRETZENBACHER, Des Teufels Sehnsucht nach der Himmelschau. Zu einem Motiv der slovenischen Legenden-ballade (= Ἡ νοσταλγία τοῦ διαβόλου πρὸς θεῶν τοῦ Οὐρανοῦ. Θεματικὸν στοιχεῖον θρησκευτικῆς παραλογῆς εις Σλοβενίαν), σ. 57 - 66.

ALOIS SCHMAUS, Studien zu balkanischen Balladenmotiven (Μελέται εις θέματα βαλκανικῶν παραλογῶν). σ. 100 - 138.

Ἐρευνᾶται τὸ θέμα: Ἡ Νεράιδα (ἡ νύφη) ἐμβάλλει διχόνοιαν καὶ χωρίζει τοὺς ἀδελφούς.

Jahrgang V (1967)

NORBERT REITER, Der Artikel in den Balkansprachen (Τὸ ἄρθρον εις τὰς βαλκανικὰς γλώσσας), σ. 103 - 119.

Γλωσσικὴ μελέτη εις τὴν ὁποίαν ἐρευνᾶται τὸ σύστημα, ἰδίᾳ εις τὴν Ἑλληνικὴν, ὀλιγώτερον δὲ εις τὴν Βουλγαρικὴν, τῆς θέσεως λέξεων με ὀριστικὸν ἄρθρον, ἄριστον ἢ ἄνευ ἄρθρου.

MICHAEL ARNAUDOV, Der Familienschutzgeist im Volksglauben der Bulgaren (Τὸ πνεῦμα, προστάτης τῆς οἰκογενείας, εις τὴν λαϊκὴν πίστιν τῶν Βουλγάρων) σ. 129 - 137.

Ἐξετάζεται εις τὸν βουλγαρικὸν λαὸν τὸ καὶ εις τὴν λαϊκὴν πίστιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ θέμα «τοῦ στοιχειοῦ», ὡς πνεύματος, τὸ ὁποῖον προστατεύει ἀπὸ κακῶν τὴν κατοικίαν τῆς οἰκογενείας ἢ ἄλλο οἶκημα ἢ καὶ ἀγροτικὴν περιοχὴν.

DAGMAR BURKHART, Zum Drachenkampfthema. Motivparallelen in der südslavischen und griechischen Volksepik (Τὸ θέμα τῆς πάλης τοῦ δράκοντος.

Παράλληλα στοιχεία εις την νοτιοσλαβικήν και ελληνικήν λαϊκήν έπικήν ποιήσιν), σ. 146 - 159.

Έρευνάται τὸ θέμα τῆς δρακοντοκτονίας εις τὸ ζῆσμα τοῦ Ἀγ. Γεωργίου καὶ εις ἄλλας ἑλληνικάς παραλογάς καὶ ἀκριτικά τραγούδια, τῆς πάλης οὕτω πρὸς δράκοντα ἢ στοιχειὸ πηγῆς, πρὸς ἀντίστοιχα θεματικά στοιχεία εις ἐπικά ζῆσματα τῶν βορείων τῆς Ἑλλάδος σλαβικῶν περιοχῶν καὶ δὴ τῆς τῶν Σκοπίων. Εἰς τὰ ἀντίστοιχα σερβοκροατικά τραγούδια τὴν θέσιν ταύτην τοῦ δράκοντος κατέχει ἡ Νεράϊδα (vila).

- C. TH. DIMARAS, Notes sur l'évolution des idées du XVIe au XIXe siècle dans le domaine culturel grec et sur les doctrines qui l'ont enregistrée. (Σημειώσεις περὶ τῆς ἐξελίξεως τῶν ἰδεῶν ἀπὸ τοῦ 16^{ου} μέχρι τοῦ 19^{ου} αἰῶνος εις τὴν ἑλληνικήν πολιτιστικὴν περιοχὴν καὶ περὶ τῶν διδασκῶν εις τὰς ὁποίας αὐτὴ ἐπραγματοποιήθη), σ. 160 - 166.

Συζητεῖται τὸ θέμα τῆς κινήσεως διὰ τὴν ἐξέλιξιν καὶ ἀνανέωσιν τῶν ἀνθρωπιστικῶν ἰδεῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, τῶν Φαναριωτῶν καὶ ἄλλων παραγόντων κατὰ τὴν περίοδον ἀπὸ τὸν 16 - 19 αἰῶνα.

- DEMETRIUS J. GEORGACAS, Place other names of various Balkan origins. Part. IV. Addenda. (Τοπωνύμια καὶ ἄλλα ὀνόματα διαφόρου βαλκανικῆς προελεύσεως. Μέρους Δ'. Προσθήκαι), σ. 167 - 185.

Προσθήκαι καὶ συμπληρωματικαὶ παρατηρήσεις εις τὴν δημοσιευθεῖσαν εις τὸ περιοδικὸν τοῦτο μελέτην (τόμ. II, III, IV) περὶ τοπωνυμίων καὶ κυρίων ὀνομάτων εις τὸν ἑλληνικὸν χῶρον ἑλληνικῆς ἐτυμολογικῆς ἀρχῆς, σλαβικῆς, ἀλβανικῆς, ρουμανικῆς καὶ τουρκικῆς.

- VOJMIK VINJA, Le Grec et le Dalmate (Ὁ Ἕλληνας καὶ ὁ Δαλματὸς), σ. 203 - 223.

Έρευνῶνται ἑλληνικά γλωσσικά στοιχεία εις τὴν ἀρχαίαν δαλματικὴν γλῶσσαν, ὡς καὶ εις τὴν σύγχρονον, περαιτέρω δὲ καὶ εις τὴν σερβοκροατικὴν.

Γ. Κ. Σ.